

ΕΤΟΣ Α. 1886. ΤΕΥΧΟΣ 14

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ | ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΠΑΡΕΡΓΑ

Οὐ πάνυ γε φάδ' ὅν ἐστιν εἰρεῖν
ἔργον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἄν τις αἰ-
τίαν ἔχοι.

(Ἐιν. Ἀπομν. Βιβλ. β'. Κεφ. 8.)

*Ἀπομνημονεύματα τῆς ἐν μηνὶ θαρρηλιώ-
νι καὶ χεζβ'. Ὀλυμπ. Βεσσυβιακῆς ἐκρήξεως.*

Τῆ τρίτῃ ἐπὶ δεκάδι μεσοῦντος ξυνέθη τὸν
ὑψιφλεγέθοντα Βεσούβιον οὕτως ἐκρήγνυσθαι,
ὥστε τοῖς περὶ τὰς ὑπωρείας κατοικοῖς καὶ τοῖς
πέλας ἐμποῖησαι πτόησιν καὶ ἀπόγνωσιν.
Ἄ μὲν τοῖς ξυγγραφεῦσιν εἴρηται ἐν ταῖς τῶν
πάλαι καιρῶν ἐκρήξεσιν φήμαις δεδεημένα,
ταῦτ' ἀπολείψω ἄμαυρά γάρ μοι φαίνεται ἐπὶ
τῷ ἀβασανίστῃ τῆς ἀληθείας· τὰ δὲ νεώτερο
σαφῶς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, δεδήλωται παρ' ἐνδοξῶν
συγγραφέων. Τῆςδε ἀξιολογωτέρας τῶν προγε-
γεννημένων οὐσης, ἀρξασθαι μοι δεῖν, ὡς ἀνω-
στὸν, διεξιόντι πάνυ μικρὰ, ὧν ἀκόη καὶ ὄφει
μᾶλλον ἀντελαθόμενῃ πρὸς μνήμην καὶ τῆς
ἐμῆς ἐνταῦθα διαίτης

Περὶ λύχων οὖν ἀφὰς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ
πάντες ἐθεῶντο, νημερίας ἐπικρατούσης, ἐξέρευ-
σιν ἐκ τοῦ κρατήρος ρευστῆς διαπύρου ὕλης πρὸς
ἄρκτον κατακυλιομένης ἐν μελανολεύκοις σποδοῖς
εἰς ὕψος τριακοσίων καὶ γιλιῶν μέτρων αἰρο-
μέναις. Διὰ τὸ ἄπλετον ἀμφοτέρων αἰ ὄψεις
ἐκεῖσε ἐστραμμέναι ἦσαν καὶ ἐν τῷ ὄγλῳ ἄλλα
ἄλλως ἐδεδήλωτο καὶ ἐλελέχματο. Συσπυρώμε-
ναι δὲ ἐπαστυτέρως καὶ κατ' ἀλλήλων αἰ σποδοὶ
ὑπερβεν τοῦ ἡραιστείου ἐφίκεσαν ὅτε μὲν βάμ-
θαι, ὅτε δὲ ὑπερμεγέθεσιν ἀνθοκράμβαις, ἅς
οἱ πολλοὶ οὐκ ἔπαυνον διὰ στόματος αἰεὶ φέροντες.
Ὁ δὲ διάπυρος εὐρὺς αὐτὰς ὀρμηὶ μᾶλλον καταρ-
ρέων ἐλάμπρυνε τὸν καταντιπέρας ὀρίζοντα, ὅς,
πυριφεγγῆς ὢν, ἐφαίνετό μοι τὸ βόρειον σέλας
αὐθις διαδεικνύουσι. Τὰ πλήθη δὴλα τῶν ὀρώντα
καὶ ἐν αὐτοῖς ἕκαστα ἀποφαινόμενα. Ἔστιν ἅ
καὶ ἐννυχώτερα κατέστη καὶ τινας, ἐλέγετο,
ἐπήλυδας τὸ πλεῖστον, ἐκεῖσε ἐφέσει ὀρμωμέ-
νου μετὰ θῆναι.

Περὶ ὄρθρον ἢ ὄψας ἀλεκτρούων ἕτεροι κρα-
τήρες παρὰ ταῖς ἀρκτιναῖς ὑπωρείαις ἀναφανέν-
τες θάττον πρὸς τὸ πτόιον, ἐξέπεμπον διάπυρον
ὕλην ἄπλετον, ὕψους πεντεκαίδεκα πήχεων κ

εΰρους σταδίων συλλήβδην λογιζομένην. Λέγεται μὲν ἀκριβείας τοὺς ἐκεῖσε τὴν προτεραιάν ἰόντας συγκεκαλύφθαι ἢ περιεκλεισθαι καὶ θανάτῳ βεβαίῳ ἀνηρῆσθαι, ὧν ἐγὼ οὐκ οἶδα, οὐδ' ἤκουσα τίνες ἀπολώλοιεν. Ἄδηλόν μοι γὰρ γέγονεν, εἰ μὴ ἔστιν οἷ, εἴκοσι, δυοῖν δεόντων, κατακέχθον ἀμφιφλεγεῖς ἢ ἐγκαύστοις σώμασι πληγέντες ὀδύνας ἀπώλοντο.

Ἡνίκα μεσημβρία ἐγγίνετο, τέσσαρα δὴ καὶ βόμβοι καὶ μυκηθμοὶ ἤκούοντο καὶ σποδὸς συμπαγεστέρα, ἄγαν βλοσυρὰ καὶ ὑψιπέτης ὄργῃ ὠθεῖτο. Οὐ πολλῶν ὕστερον οἱ βόμβοι ἐδεινούντο, τὰς ἀκοὰς ἐπλησσαν καὶ, τὸ πλῆθος προσημένον, ἀθυμίαν οὐκ ἐλίγην τοῖς τε ἀγρόταις καὶ τοῖς ἀστοῖς καθίσταντο. Τὴν πόλιν γὰρ τινες καταλιπόντες μετέβαινον οἱ μὲν πόρρω οἱ δὲ πορρωτέρω τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου. Καταρροῦσης μάλιστα τῆς διαπύρου ρευστῆς ὕλης πρὸς τὰς κατακλινεῖς κώμας, ἐκλιπόντες οἱ κωμηταὶ θᾶττον καὶ ἀπρασκευῶς κρυγαῖς καὶ πολλῶν τῶν δρόμων ἔντο ἄλλως ἄλλοσε. Μεγίστη γὰρ αὐτῆ κίνησις ἐγένετο ἐν ἀγρόταις ἀπεγνωσμένοις ἢ δειλίᾳ ἐσχρημένοις. Ἐνιοὶ, εἴ μοι μετὰ λόγου μαρτυρίας χρωμένους πιστεύειν δεῖ, οἰκτρῶ θανάτῳ ἂν ἀπόλοιεν. Τοῦ ἄστεως οὖν ἐξαναστάντος, τὰ πλῆθη ἤγετο παρὰ θῖν ἄλῶς καὶ τὰ ὑψιπέδα, ἵνα τὴν ἐκρηξίν θεάσοιτο καὶ συμπαγέντα ἀλλήλοις καὶ ὑπὸ δέους κατειλημμένα ἑώρα τὰ γινόμενα καὶ ἐν ἀπορίᾳ εἶχεν. Ἐπελθούσης δειλῆς, ἢ διάπυρος ὕλη δίχα τετμημένη ἀπετετεφρώκει ἐν τῷ πεδίῳ κατὰ διασχίλια μέτρα ἐπαύλεις μεγάλας καὶ εὐδαίμονας καὶ συνοικίας κωμῶν τινῶν τοῖς πολλοῖς γὰρ ἐβλέγατο ταύτην ἐφ' ὕψος ἐξαμέτρου ἐξικέσθαι, ἔστιν ὅπου καὶ εἰκοσαμέτρου· ἢ τε οὖν πεφυτευμένη γῆ ἀνείλετο πᾶσα καὶ οἰκίσκοι πολλοὶ ταῖς φλοξίν ἐφθάρσαν. Οὐκ ἀδεῶς τοῖς ἀστοῖς ἦσαν οἱ ἐπασύστεροι βόμβοι, αἱ τῶν οἰκῶν δονήσεις, οἱ αἰθαλόεντες καπνοὶ, τὸ κάτωχρον ἡλιακὸν φῶς καὶ πᾶσα ἢ πενθοῦσα φύσις. Νύξ, ἅμα τῇ τοῦ ἡλίου καταδύσει, ζορωδεστῆρα ἐπεγίνετο καὶ διὰ τὰς συνεχεῖς λιγνύνας χαλκείῳ εἰκουῖα, περιδεεῖς τοὺς πολλοὺς ἐποίησε καὶ παννύχιον τὸ ἄστυ.

Μετὰ τοὺς ἐν προΐούτῃ νυκτὶ ἐπιταρίους θρήνους (Μεγάλῃς Ἐβδομάδου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις καθηκούσης ἐπιβάς λεωφορείου εἰς Πορτίκους φερομένου διέδραμον παρὰ θῖν ἄλῶς ἡρέμα ἐχούσης πλῆθος παντοδαποῦ ἔμπλεον, πῆ μὲν ἐπιστυμένον, πῆ δὲ παραπορευομένου καὶ τὰς ὄψεις τῷ διερωγῶτι ἡφαιστείῳ ἐστραμμένας ἔχοντος. Ἀπέθην σὺν τρισὶν ἀγνώστοις τῆς πρὸ Πορτίκων εἰς Ἄγιον Γεώργιον ἀγούσης, ἣν διὰ τάχους ἄνυσας παρεγενόμενην περὶ ἐνδοκάτην. Τῶν ἐμῶν συνοδοιπόρων ἕνεκα (ἐτύχχανε γὰρ τις ἀδελφιδούῳ ὧν τῷ ἐκεῖσε ἐπιφυλακῇ διεννηχωμένῳ Ἀντωνίῳ Γαράλλῃ) ἡράμην εἰς τὸ δῶμα τριωρόφου μεγάρου, ἀφ' οὗ καθέωρων ἀχνύμενος τὴν τε ἐγγὺς ἐμοῦ διάπυρον ὕλην καὶ κατήκουον ἐντοιώτερον τῶν τε ὑποχθονίων ἡφαιστειῶν βόμβων καὶ μυκηθμῶν. Ἐν ἀμηχανίᾳ τὰ πάντα ἦν καὶ ἄδηλα τὰ συμβησόμενα τοῖς ἐκεῖσε ἐφαίνοντο· τινὲς δὲ καὶ βραχέως ἐφερον ἐπὶ τὰς ἄρτι ἐρημώσεις. Ἐδοῖε, ἀπίοντων τῶν περὶ ἐμὲ, ἀπελθεῖν (καὶ ἐπανακίψαι εἰς ἄστυ, πλὴν ἄλλως ἔδοξέ μοι ποιῆσαι· προσαγαγέσθαι γὰρ ἐγγύτατα διεσκηφάμην, ἵνα τὴν ἐκρηξίν διαγνοίην ἢ θυμηθείας ἕνεκα. Περὶ μέσσης οὖν νύκτας λαθόμενος ἦς πρότερον διαδεδράμηκα ὁδοῦ, εἰκῶς ἐπτοημένῳ περὶ ληστῶν ἐντευξομένων, ἐσθίων δὲ ἄρτον ἄνευ ὄψου διήνυστα δρόμῳ τὴν τε ἀμαξιτὴν ὁδὸν καὶ τὴν λεωφόρον μέχρι Πορτίκων, οὓς ἀντιπαρελθὼν, ἡβουλήθη οὐδὲν διαπραξάμενος πρὸς τὴν ἐκεῖθεν χάτοψιν ἀφ' ὕψηλου, εἰς Ρησίνην προΐεναι, ὅπως ἐγγύτατα κατοψοίμην τὴν ἐκχυνομένην διάπυρον ρευστὴν ὕλην βίᾳ φερομένην καὶ κατακούσοιμι τῶν ἀενάων μυκηθμῶν ἐκ τῶν ἀρτιφρονῶν κρατήρων ἐκπεμπομένων. Θαρσαλέως οὖν προβαίνων ἀφικόμενος καὶ ἐντυχὼν καθ' ὁδὸν τέσσαρσι Καλαυροῖς, ἐπεὶ αὐτοῖς προσεφώνησα, ἠρώτων, ὅπῃ ἀπίοντο. Τῶν δὲ πρὸς τὸ Ἠφαιστειοσκοπεῖον φαιμένων, ἐξεπλάγη μὲν ἀναθρησῆσαι δὲ συνέπεσθαι, ἔδοξέ μοι καὶ προΐεναι διὰ τῆς ἀμαξιτῆς ὁδοῦ καὶ οὐ τῆς ἀτραποῦ, ὀρθίας καὶ ἀμηχανοῦ ἀνασθῆναι. Εἴθ' ὤφελον ἄλλως βουλευσασθαι! Πνιγηροῦ γὰρ τοῦ καύσωνος ὄντος, ἀπεκδυσάμην τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν

ὑποδύτην, εἰ καὶ ὁ ἰδῶς κατέρρεεν ἔτι. Ἀδύνατον δ' ἦν ἀνασχεῖσθαι δυσσομίαν θεοῦ καὶ ἀσφάλτου ἀποπνιγόντων με, ἀλλ' ὅμως ἐδόκει μοι αὐθις ἰέναι τοῦ πρόσω, ταῖς ἀκοαῖς διὰ βόμβους ἐρηγδύτους πεπραγμένῳ καὶ τὸν ὑπὸ καύματος ἀπολειπόμενον ἀέρα δονοῦντι. Ἄνω τὴν πορείαν ἐφ' ἵκα οὐ ποιούμενος ἐριστάμην ἐπὶ τῇ ὑπερλεγεῖσιν πυρκαϊούστων πετρῶν καταπίπτει καὶ τῇ ἰσχυρᾷ δικνοῖα μὴ χεῖρω τὴ συμβησόμενα γένοιτο. Ὀρμῇ γὰρ, ὡς ἐφαίνετό μοι, ἀκατασχέτῳ οἱ πέτροι ὑπερθεῖν τοῦ κρατήρος ὑψιπέτης ἦσαν καὶ μεγάλῳ θροῦθῳ ἀμφὶ τοῦτον κατακρημνίζοντο. Ὅποτε ἐγγύτατα τοῦ Ἠφαιστειοσκοπεῖου παρεγενόμενην, δι' ἀστραπὴν, οὐκ οἶδ' ὅθεν καὶ ἐντονωτέρους μυκηθμοὺς καὶ γῆς δονήσεις ἔοικέ μοι ταύτην διεσχίσθαι. Μέγιστε Θεέ! τῶν συνοδοιπόρων τις ἀνεκκραγῶς ἤλαυνεν ὡς εἶχε ποδῶν, εἰς τοῦμπλιν μετὰ τῶν ἄλλων ὑπὸ δέους κατειλημμένων. Ἐφίστασθε, ἑταῖροι, ἢ ἡρέμα ἔτε, οὐδεὶς ἐν ἡμῖν κίνδυνος. Ἀφανῶν ὅμως ἐκείνων διὰ τάχους ποδῶν γινόμενων, ἐπτόημι, ἀποδεδόρακα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀπελειπόμενον ὡς ἂν εἶην ὑπὸ μεγίστου φόβου κεκρατημένος καὶ ἀδύνατόν μοι ἦν τοὺς πόδας τῇ διανοίᾳ συμβοηθῆσαι. Εἶσα ἔχειν χαμάζε ἀποθεβλημένην ἐσθῆτα καὶ πνευστιῶν καὶ καθιδρώς ἐς Ρησίνην ἀφικόμενος, ἀνεθάρσητα καὶ διὰ λεωφορείου ἐκ Πορτίκων εἰς τὸ ἄστυ ἐπανῆκον.

Περὶ δειλῆν ἢ διάπυρος ρευστὴ ὕλη ἐπισχεθεῖσα ἀναθρησῆσαι ἐποίησε τοὺς ἐγχωρούς, εἰ καὶ ὁ μέγας κρατὴρ κατακεκάλυπται ὑφ' ὀμίχλης ἐκπεμπομένης αἰθάλης καὶ οἱ βόμβοι διαρκεῖς γηγόνασι. Φόβος δ' ἦν ἔτι πολὺς καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὧν ἐπισχον, τὴν μνήμην ἐποιοῦντο οὐκ ἦν γὰρ ράδιον συναντήσαι τινὶ ἀπροκαλύπτῳ ἔχοντι. Περὶ λυκαυγῆς τῆς ἐπιούσης, ἡμέρας Ἀναστάσεως, τὸ ἡφαιστειῶν σποδὸν αἰθαλόεσσαν ἐρευγόμενον ἐξέπεμπε μᾶλλον πρὸς τὸ ἄστυ ἢ τὰς κατακλινεῖς κώμας διὰ βιβαίαν ἀνέμου πνοήν· ζόφος ἐπεκράτει δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ πολλῇ δυσθυμίᾳ ἦν τῇ πόλει. Τῶν βόμβων προκατακουμένων καὶ τῆς σποδοῦ καταπιπτούσης, ἔστιν οὔτινες τῆς πάλαι Πομπηίας

ἀνεμιμνήσκοντο καὶ ἄλλοι λόγῳ ἐδεδοίκεσαν μὴ ἀπόστασις γῆς ἡμῖν γένοιτο. Προΐούσης τῆς ἡμέρας τηλεπομποὶ μηνύσεις ἀνήγγειλαν ἐκρηξῆς κισσῆρεως καὶ ἐξέρουσιν ζέοντος ὕδατος ἐν τισὶ τῶν ἐφθαρμένων χωρίων. Ἐν τούτῃ ἀθυμία διέδοντο μαντικαὶ ἀγγελίαι, αἱ τοὺς πάντας ἐπίουσι ἀθυμωτέρους. Τῆς ἐμπορίας δὲ ἀνεμμένης, ἕλαστοι ἕλαστα ἐπράττετο καὶ ἄυνοι οἱ πλεῖστοι οἴκοι ἕμενον οἱ τε ἐξιόντες τῆς ἡμέρας σὺν ἀλεξισπόδῳ οὐκ ἤδεσαν ὅτι ποιήσαιντο. Τὸ πᾶν ἐνεκέρωτο, οὐαίλλη ἐφεισθήκει ἡμέρας καὶ νυκτὸς καὶ ἡ αἰθάλη μίγεισα βραδύτερον τῷ καταπίπτοντι ἡρέμα ὄμβρῳ ἀπετέλει οἶονεῖ γυλόν, ὡτ' ἀνιάσθαι τοὺς πρὸς ἔργον ἀγομένους ποιεῖν. Τριτάτα ἢ σποδὸς ἔτετο ἀμμόδης καὶ πρυτέρα τῆς πρότερον καταπεπτοικίας.

Ἐπὶ τέλους οἱ βόμβοι εἶσαν ἔχειν περὶ δειλῆν τὴν πόλιν καὶ τὰ προάστεια καὶ τὰς κατακλινεῖς κώμας. Ἡ ἐπισκήψασα τότε ἀθυμία ἐξελείπετο καὶ δελτία τηλεπομποὶ ἀνήγγειλαν τὸ τῆς ἐκρηξῆς πέρασ. Τετάρτην ἤδη ἡμέραν ἢ μὲν λιγνύς ἐξελελοίπει, ἢ δὲ αἰθαλόεσσα σποδὸς πρῶτος ἄνω τοῦ στομίου ἐφέρετο· πᾶν δὲ τὸ ἡφαιστειῶν διετέλει ἀμφικεκλυμένον ὑπὸ πεπυκνωμένης ὀμίχλης, ὡτ' ἔσεσθαι ἀδύνατον τὴν τε αἰρομένην μελάνην καὶ τὰς ἐξατμιζούσας διαπύρους ἐφεστηκυίας ὕλας καθορᾶν. Οὐ μετὰ πολλὰς δ' ἡμέρας αἱ μὲν ἀλκυονίδες ἡμέρας ἐπαεληλύθασιν, ἢ δὲ διὰ τοῦ ἀνέμου ἐξικόμενῃ μέχρις ἄστεως αἰθαλόεσσα σποδὸς ἐν τισὶ ρύμαις καὶ ὁδοῖς ἄστυ καὶ καταφύγιον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας παρεσκεύαστο.

Ἐν Νεαπόλει.

Κ ΚΑΛΔΙΣΤΗΣ

LOUIS NOIR.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

XIII

Περὶ γιγονθοκοπήματος εὐαρσετήσαντος τῆ μαρκησία.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν σκηνήν, ἣν περιεγράψαμεν ἀνωτέρω, ὁ δουξ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τινῶν οἰκετῶν ἀνεχώρησαν ἐπὶ δύο ταχυδρομικῶν ἁμαξῶν, ἐξ ὧν ἡ τοῦ δουκὸς ἦτο ἡ πολυτελεστέρα καὶ ἀνετιωτέρα

Ὁ Γεώργιος εἶχε φροντίσει περὶ πάντων ἀ-
θουρήτως καὶ κατέλαβε θέσιν παρὰ τῷ ἰνιόχῳ·
καίπερ δ' ἔκτεθειμένος εἰς τὰς καυστικὰς τοῦ
ἡλίου ἀκτῖνας ἐφαίνετο τελείως ἀδιαφορῶν.

Ὅταν ἀπεμακρύνθησαν τῶν Παρισίων, ὁ δούξ
παρετήρησεν, ὅτι ἡ σύζυγός του ἐπνευστία, ἐ-
μειδίασε καὶ εἶπε.

— Αἰσθάνεσθε ζέστην, ἀγαπητή μου· ἀλλὰ
τὰ βιάσανά σας θὰ παύσωσι μετ' ὀλίγον.

— Καὶ πῶς;

— Εὐρισκόμεθα ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ καὶ
ἔχομεν πᾶσαν ἐλευθερίαν. Παρατηρήσατε.

Ὁ δούξ ὤθησεν ἐλατήριον τι τῆς ἀμάξης καὶ
ἀμέσως κατέπεσαν αἱ πτέρυγες ὀριζοντίως ὑπερ-
θεν τῶν τροχῶν, συγχρόνως δὲ κατέπεσαν καὶ
τὰ παραπετάσματα, σχηματίζοντα σκηνήν, ἧς
τὸ ὕψος, τιθέμενον εἰς κίνησιν ἐκ τοῦ καλπα-
σμοῦ τῶν ἵππων, ἀπετέλει οἰονεὶ ριπίδιον ὀρο-
σίζον εὐαρέστως τὸν ἀέρα.

Ἡ μαρκησία ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν σύ-
ζυγόν τῆς, ὅστις ἠσπάσατο αὐτὴν εὐφροσύνως.

— Μὴ βιασθῆτε ἀκόμη, ἀγαπητή μου, νὰ
μὲ εὐχαριστήσητε.

— Μοὶ ἐπιφυλάττετε λοιπὸν καὶ ἄλλην ἔκ-
πληξιν; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἴδού, ἀγαπητή μου, ἀπήντησεν ὁ δούξ
καὶ ἀνίσταρεν ἐκ τῶν ἔδων τοῦ ὀχήματος θυλά-
κιον, ἐξαγαγὼν δὲ δεμάτιον καὶ λύσας αὐτὸ
ἀπεκάλυψε λεπτὸν ἐκ μετὰξῆς πλεκτὸν ὕφασμα,
ὅπερ ἀναρτήσας ἐκ δύο ἀναφορέων ὑπὸ τὴν κο-
ρυφὴν τῆς ἀμάξης, ἀπειράσατο αἰῶρα.

— Πόσον εἶναι εὐάρεστος, ἀνέκραξεν ἡ μαρ-
κησία εὐφροσύνως, καὶ πόσον εἴσθε ἀγαθός,
κύριε δούξ!

— Μὲ ρίπτετε εἰς σύγχυσιν, προσφιλὴς
Μαρία!

— Πῶς νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην
μου διὰ τὴν περὶ ἐμοῦ μέριμνάν σας!

— Δίδουσά μοι ἓνα κληρονόμον, μικροῦλά
μου.

— Πάλιν ἀρχίζετε νὰ μοὶ ὀμιλήτε περὶ
τοῦ μεγάλου ζητήματος.

— Τί τὰ θέλετε! Ἀνάγκη νὰ μοὶ δώσητε
κληρονόμον, διότι δὲν πρέπει μετ' ἐμοῦ νὰ σβε-

σθῆ ἡ γενεὰ καὶ τὸ ὄνομα τῶν Νουμέξ.

— Ὅλ' προσπαθήσω, φίλε μου, θὰ προσπα-
θήσω.

Καὶ ἐκείνην τὴν στιγμήν αἱ δύο ὁδοιπο-
ροὶ ἀμαξίαι ἀφίκοντο εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν
σταθμὸν, εὐθέως δὲ ἡ τοῦ δουκὸς περιεκυκλώθη
ὑπὸ πλῆθους χασκίκων, παρατηρούντων αὐτὴν
μετ' ἡλιθιότητος.

— Οἱ εὐήθεις, εἶπε μετ' ἀποστροφῆς ἡ
μαρκησία ἀνασύρουσα ἐν τῶν παραπετασμάτων.
μᾶς σκώπτουσιν!

— Κτύπησον μὲ τὴν μάστιγά σου τοὺς ἀ-
χρεῖους, εἶπεν ὁ Γεώργιος πρὸς τὸν ἰνιόχον.

Ὁ ἰνιόχος ἐμάστιξε δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ τῶν
χασκίκων τὸ πλῆθος, ὅπερ ἀπεσύρθη μετ' ὀλο-
φυρμῶν πλὴν ἐνός πελωρίου ἀχθοφόρου, ὅστις,
στάς ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ, εἶπε προκλητικῶς.

— Ἐγὼ θέλω νὰ σταθῶ ἐδῶ δὴ νά! Ἄλλοί-
μονον εἰς ἐκεῖνον ποῦ θὰ μὲ γυρίσῃ!

Ὁ Γεώργιος ἐπήδησεν ἀπὸ τῆς ἔδρας του.

— Κάθησον ἐπὶ τοῦ ἐπιπέλου, εἶπεν ἐπι-
τακτικῶς τῷ ἰνιόχῳ, καὶ ἔχε ἔτοιμα τὰ ἡνία.

Προχωρήσας δὲ πρὸς τὸν γίγαντα ἤρπασεν
αὐτὸν ἀπὸ τῆς μέσης καὶ ἀνασηκώσας τὸν ἐξε-
σφενδόνισεν εἰς ἀπόστασιν δέκα ἀπὸ τῆς ὁδοῦ
βημάτων, μετ' ὃ ἀνέθη ἀτάραχος ἐπὶ τῆς ἔδρας
του καὶ διέταξε τὸν ἰνιόχον νὰ μαστίξῃ τοὺς
ἵππους.

Μετ' ὀλίγον αἱ ἀμαξίαι, σφύμεναι τυχέως
ὑπὸ τῶν ἵππων, διήλθον διὰ μέσου τοῦ πλῆθους,
ὅπερ ἐκπληκτὸν ἀπεσύρετο, καὶ ἀπεμακρύνθησαν.

XIV

*Ἐρθα ὁ ἀναγνώστης πληροφοροῦται πῶς
ἀξιωματικὸς τις προσέβαλε τὴν μαρκησίαν.*

Ἡ μαρκησία εἶχε παραστῆ αὐτόπτης μάρτυς
τῶν περιπετειῶν τῆς μετὰ τῆς ταχύτητος
διαδραματισθείσης ταύτης σκηνῆς, ἀλλ' οὐδὲν
εἶπεν. Ἐν τούτοις, καθ' ἣν στιγμήν ὁ πελώ-
ριος ἀνὴρ ἐκσφενδονισθεὶς ὑπὸ τοῦ Γεωργίου ἐ-
κυλίσθη κατὰ γῆς, μικρὰ τις κραυγὴ διέφυγεν
ἀπὸ τῶν χειλέων τῆς.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ δούξ.

Ἡ μαρκησία, κύπτουσα ἐκτὸς τῆς ἀμάξης,
δὲν ἤκουσε τὴν ἐρώτησιν ταύτην· ἀλλ' ὅταν
ἀπεμακρύνθησαν περὶ τὰ διακόσια βήματα ἀπὸ
τοῦ ταχυδρομικοῦ σταθμοῦ ἐστράφη πρὸς τὸν
δούκα καὶ εἶπε·

— Πῶς σᾶς φαίνεται;

— Ποῖος; ἡγαπημένη μου;

— Ὁ ὁδηγός μας.

— Εἶναι θελκτικώτατος νεανίας, τὸν ὅποιον
πρέπει νὰ περιποιώμεθα καὶ νὰ προσοικειω-
θῶμεν.

— Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ ἰδιότης μου γνώμη.

— Αὐτὸς συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς κατασκευῆς
αἰῶρας, δι' ἣν ἐφάνητε εὐχαριστηθεῖσα.

— Ἄ!

— Ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν κατάρθωτε τὸ θαυ-
μάσιον τοῦτο ἔργον, νὰ διευθετήσῃ τὴν ὁδοιπο-
ρικὴν ταύτην ἀμαξίαν εἰς φρεσίον. Πρὸς τοῦτο
μετεχειρίσθη πέντε ἐργάτας, εἰς τοὺς ὁποίους
αὐτὸς ἔδωκε τὸ σχέδιον καὶ ἐπιστατῶν αὐτο-
προσώπως κατέστησεν αὐτὴν ἀριστούργημα.
Ἰδού, π. χ., ἡ οἰναποθήκη, προσέθηκεν ὁ μαρ-
κίων πιέζων κομβίον τι. Εὐθέως δὲ παρεστή πρὸ
τῶν ἐκπλήκτων ὀφθαλμῶν τῆς μαρκησίας κρύ-
πη ἐν τῷ βίθῳ τοῦ ὀχήματος μετ' ἀπειρίας
σκευοθηκῶν, ὧν ἄλλαι ἦσαν παγοθηκῆ, ἄλλαι
ὀψοφυλάκεια, ἄλλαι καλλυντήριον, βιβλιοθήκη,
ἐν γένει δὲ ἅπανται περιεῖχον πᾶν ὅ,τι χρειώδες
εἰς μακρὰν ὁδοιπορίαν.

— Ἀλλὰ ταῦτα πάντα εἶναι θαυμάσια,
εἴπατε δούξ, καὶ δὲν νομίζω, ὅτι ἔχετε ἀνάγκη
νὰ σᾶς συστήσω ἐγὼ νὰ φανῆτε γενναῖος
πρὸς αὐτὸν τὸν νέον.

— Ὅθ πληρώσω διὰ λουδοβικίων τὰ θυ-
λάκιά σου.

— Καὶ συγχρόνως θὰ τῷ προσθήσῃτε καὶ
λόγους εὐαρεσκείας, διότι εἶμαι εὐχαριστημένη
ἐξ αὐτοῦ. Παρατηρήσατε πῶς διώρθωσε πρὸ ὀ-
λοῦ ἐκεῖνον, τὸν πελώριον καὶ ἀθλητικὸν ἀ-
χθοφόρον;

— Δὲν εἶδον τίποτε.

Ἡ μαρκησία διηγήθη τῷ συζύγῳ τῆς τὴν
σκηνήν, ἣν περιεγράψαμεν, οὗτος δ' ἀκούσας
περιχαρῆς καὶ οἰονεὶ ἐνθουσιῶν ἔλαβεν ἐκ τοῦ

ἄθροισμα τῆς σκευοθηκῆς ποτήριον, πληρώσας δὲ
οἴνου προσήνεγκεν αὐτὸ διὰ μέσου τῶν παραπε-
τασμάτων τοῦ ὀχήματος πρὸς τὸν Γεώργιον.

— Λάβε, φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ δούξ. Ἡ
μαρκησία σὲ προσκαλεῖ νὰ πῆς τὸ ποτήριον
τοῦτο εἰς ὑγείαν αὐτῆς καὶ ἐμοῦ.

Ὁ Γεώργιος ἔκλινε καὶ εὐχαριστήσας ἔλαβε
τὸ ποτήριον καὶ ἐκένωσεν ἀπνευστί τὸ περιε-
χόμενον, εἶτα ἐξεσφενδόνισεν αὐτὸ εἰς τὴν ὁδόν,
ὅπου συνετρίβη.

— Τί ἔκαμεν; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία.

— Ἐθραυσε τὸ ποτήριον. Τί ὠραῖος, τί
λαμπρὸς, τί μεγαλοπρεπὴς τρόπος!

— Δὲν τὸ ἐννοῶ τοῦτο, κύριε δούξ.

— Καὶ πῶς; δὲν καταλαμβάνετε λοιπὸν, ὅτι
δὲν θέλει νὰ πῆτε ὑμεῖς ἐξ οὗ ἐπὶ καὶ αὐτὸς
ποτηρίου, ἀφοῦ δὲν εἶναι τῆς αὐτῆς μετ' ἡμᾶς
τάξεως; Δὲν σᾶς φαίνεται ὠραῖος αὐτὸς ὁ τρό-
πος του;

— Μάλιστα, μάλιστα· εἶνε τέλειος τύπος
οἰκέτου, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως ἔχη τὸ ἐλάτ-
τωμα τοῦ πίνειν.

— Δὲν πιστεύω, ἀγαπητή μου μαρκησία.

Ὅταν μετὰ τὸ λιτὸν γεῦμα, εἰς τὸν δεῦτερον
ταχυδρομικὸν σταθμὸν, ἐμελλον ν' ἀναβῶσιν ἐπὶ
τοῦ ὀχήματος, ἡ μαρκησία ἐρριψεν ἐταστικὸν
ἐπὶ τοῦ Γεωργίου βλέμμα διὰ νὰ βεβαιωθῆ, ἂν
οὗτος εἶχε θύσει τῷ Βάκχῳ, ἀλλὰ, ψευσθείσης
τῆς ὑποθέσεώς της ταύτης, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ
οὖς τοῦ δουκός·

— Ἄφοῦ δὲν πίνῃ, βέβαια θὰ κλέπτῃ.

— Ἀπατᾶσθε, φιλιότη μου· διότι, ἂν ἔκλε-
πτεν, ἔπρεπε νὰ ἦναι ἀπληστος. Παρατηρήσατε
δὲ πῶς λαμβάνει τὸ χρῆμα, εἶπεν ὁ δούξ.

Προσκαλέσας δὲ τὸν Γεώργιον καὶ ἐγγχειρίζων
αὐτῷ δεκάδα λουδοβικίων,

— Λάβε, τῷ εἶπε, τὴν ἀμοιβήν σου διὰ τὸ
κατόρθωμά σου.

Ὁ Γεώργιος προσκλίνας ἔλαβε τὰ χρυσᾶ νο-
μίσματα καὶ ἔθηκεν αὐτὰ μετ' ἀδιαφορίας εἰς
τὸ θυλάκιόν του.

— Παρατηρήσατε, ἀκριθὴ μου φίλη; εἶπεν
ὁ δούξ.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

Καὶ ἀφῆθη εἰς ρεμβασμὸν σχεδὸν μέχρι τῆς ἑσπέρας, ὅτε ἀρίχθησαν εἰς τὴν πόλιν, ἐν ᾗ ἔμελλον νὰ διανυκτερεύσωσιν.

Ἡ μαρκησία ἐξεπλάγη, ὅταν, εἰσελθούσης τῆς ἀμάξης εἰς τὴν αὐλήν, εἶδεν ἐν τάξει πρὸ τῶν προφυλαίων παρατεταγμένον καὶ ἀσκεπὲς ὀλόκληρον τὸ προσωπικὸν τοῦ ξενοδοχείου πρὸς ὑποδοχὴν τῶν εὐγενῶν ξένων· ἐρωτήσασα δὲ τὴν θαλαμηπόλον τῆς Φανῆν, ἣτις προσέδραμεν ὅπως λάβῃ τὰς διαταγὰς τῆς, ἔμαθεν ὅτι ὁ Γεώργιος, ἔφιππος ἐλθὼν πρὸ μικροῦ, εἶχε φροντίσει περὶ πάντων.

Οἱ δύο σύζυγοι κατέλαβον τὰ προσδιορισμένα αὐτοῖς ὀματῖα.

Ὁ Γεώργιος ἐν τούτοις, δοὺς τὰς δεούσας περὶ τοῦ δεῖπνου διαταγὰς, ἐνεδύθη μετὰ πολλῆς κομψότητος καὶ ἐξῆλθε τοῦ ξενοδοχείου. Ἦν δὲ πεοιπατῶν ἐν τῇ μεγάλῃ πλατείᾳ ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν, ὅτε ἐπεφάνη ἡ μαρκησία στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ δουκός.

Ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς τῆς πόλεως ἔπινον μετὰ μακαριότητος τὸ τότε λῖαν προσφιλεῖς αὐτοῖς ποτὸν ἐξ ἀψίνθου. Ἡ ἐμφάνισις συνεπῶς τῆς ὠραίας μαρκησίας ἐνεποίησεν εἰς πάντας τοὺς πολλὴν αἰσθησιν.

— Διάβολε! Τί εὐμορφὴ γυναῖκα! ἀνέκραξεν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν.

— Τοῦ διαδόλου τὴν εὐμορφὴ κεφαλή!

— Τί ὤμους ποῦ τοὺς ἔχει!

— Τὸ γερ οὐν τι οὐν ὅμως αὐτὸ πρέπει νὰ ᾔῃαι πενθερός τῆς, εἶπεν ἕτερος ἀξιωματικός.

— Ἡ θεῖός τῆς ἴσω.

— Πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ ἑκτὸν χρόνῳ στὴν ράχιν τοῦ ὀ παλῆγογερως.

— Καὶ βέβαια· ἦτο καὶ αὐτὸς ἐντὸς τῆς κιβωτοῦ τοῦ Νῶε, ὅταν ἔγεινεν ὁ κατακλυσμὸς.

— Παιδιά μου, ἀπκτᾶσθε! διειπίνατο ἀξιωματικός· τις. Αὐτὸ τὸ γερούντιν, ὡς τὸ λέγετε, εἶναι σύζυγός τῆς. Εἶμαι βέβαιος περὶ τούτου.

— Ἀλήθεια; εἶπεν ἄλλος. Ἐπρεπε τότε νὰ ἐντρέπεται νὰ περιπατῇ ἔχων εἰς τὸ πλευρόν του τόσον ὠραίαν γυναῖκα ποῦ ὁμοιάζει ὡς ὁ ἦ-

λιος μὲ τὸ φεγγάρι εἰς τὸ τελευταῖόν του τεταρτον.

— Ἐρχεσθε νὰ τοῦ καταφέρωμεν μία δουλειά, παιδιὰ;

— Ὅποιαν· ἠρώτησαν ὅλοι ὁμοφώνως.

— Ἰδοῦ· νὰ ὑπάγω ἐγὼ καὶ ἔμπροστὰ στή μούρη του νὰ δώσω τῆς γυναικός του ἕνα μπουκέτο ν.

— Γρήγορα ἄς ἐτοιμάσωμεν μίαν ἀνθοδέσμη. Φέρετε ἄνθη ἀπὸ τὸν κῆπον· οἶα δῆποτε καὶ ἂν ᾔῃαι, δὲν βλέπτει γρήγορα ὅμως.

Ἐντὸς πέντε τῆς ὥρας λεπτῶν ἡ ἀνθοδέσμη ἦτο ἐτοίμη· λαθὼν δ' αὐτὴν ὠραῖός τις ὑπολοχαγὸς ἔδραμε πρὸς τὸ συζυγικὸν ζεῦγος καὶ προσκλίνας ἐνώπιον τῆς μαρκησίας, ὠχρῶσθαι, εἶπε·

— Μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ κυρίου ἐδῶ! Ἐπιτρέψατέ μοι, κυρία, νὰ σᾶς προσφέρω τὰ ἄνθη αὐτά!

— Πάρετέ τα λοιπὸν μαρκησία, εἶπεν ὁ δοῦξ ἀταράχως καὶ παρατηρῶν τὸν ἀξιωματικὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ διερρήγγυντο γελῶντες, ἀλλ' ὁ ὑπολοχαγὸς ἐράνη θρουθηθεὶς ἐκ τοῦ ψυχροῦ βλέμματος τοῦ γέροντος εὐγενούς.

— Ἀποτελεῖτε λοιπὸν σωματεῖον σεῖς; ἠρώτησεν ὁ δοῦξ μετ' ἀδιαφορίας τὸν ἀξιωματικόν.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε μὲ τοῦτο, Κύριε; ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς ἐν ταραχῇ.

— Βλέπω, ὅτι οἱ ἀνθοπῶλαι τῆς πόλεως ταύτης φέρουν ἰδιαιτέραν στολήν, κατὰ συνέπειαν ὑποθέτω, ὅτι ἀποτελοῦν σωματεῖον τοῦ Κράτους, ὡς οἱ τῆς Φλωρεντίας. Δάθετε λοιπὸν, καλέ μου, διὰ τὸν κόπον σας, εἶπεν ὁ δοῦξ μετὰ δηκτικῆς ἀταραξίας προσφέρων τῷ ἀξιωματικῷ νόμισμα δεκάφραγον.

— Κύριε! ἀντεῖπεν ὁ ἀξιωματικός.

— Δάθετε λοιπὸν καὶ φύγετε γρήγορα, τέκνον μου. Μὴ μὲ βιάζεστε δὲ νὰ ὑποθέσω, ὅτι ὄν μὲ ἀπατᾷ ἡ ὄρασις καὶ ὅτι αὐτὰ, τὰ ὁποῖα βλέπω ἐπὶ τῶν ὤμων σας, εἶναι ἐπωμίδες ὑπολοχαγοῦ—πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ μὲ ἔκαμνε νὰ πιστεύσω, ὅτι εἰς τὸν στρατὸν σήμερον τὰ

ἐπωμίδας φέρουν μόνον οἱ τιποτένιοι!

— Τιποτένιος ἐγὼ; ἀνεβόησεν ὁ ὑπολοχαγὸς μετὰ λύσσης.

— Ἡ λέξις εἶναι πολὺ τραχεῖα, Κύριε, εἶπε φωνῆ τις ὀπισθεν τοῦ ὑπολοχαγοῦ, καὶ δὲν ἔπρεπε σὺ, ὑπολοχαγέ, νὰ δώτῃς ἀφρομὴν διὰ νὰ τὴν ἀκούσῃς.

Ὁ ὑπολοχαγὸς στραφεὶς εἶδεν, ὅτι ὁ οὕτως ὁμιλῶν ἦτο ὁ συνταγματάρχης τοῦ ἄνευ στολῆς. Εἶχεν ἰδεῖ πᾶν ὅ,τι συνέβαινε καὶ ἐπενεβη ὅπως τιμωρήσῃ τὴν κακοήθειαν.

— Κυρία, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν μαρκησίαν· εὐδοκήσατε ν' ἀποδεχθῆτε τὴν συγγνώμην μου καὶ τὴν ἐκφρασὴν τῆς λύπης μου ἐπὶ τῇ ἀπρεπεῖ συμπεριφορᾷ τοῦ ὑπολοχαγοῦ. Ἰμεῖς, δὲ, κύριε δοῦξ, φρονῶ, ὅτι μνησια ἐγκράθειξις τοῦ προσβολέως σας ἰκανοποιεῖ. Ἄλλ' ἐὰν ἀξιοῖτε νὰ τιμωρηθῆ αὐστηρότερον, γράφω ἀμέσως τὰ δέοντα πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν στρατιωτικῶν.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ συνταγματάρχης προσέκλινε φιλοφρόνως καὶ ἀπεσύρθη, ὁ δὲ ὑπολοχαγὸς, ἐμβρόντητος, ἀπεμακρύνθη ἀμέσως.

— Ἰδοῦ ἀνὴρ εὐγενῆς, εἶπεν ὁ δοῦξ ὑπονοῶν τὸν ἄφαντον ἤδη γενόμενον συνταγματάρχην.

— Ὁ ἄλλος ὅμως εἶναι εἰς ἄθλιος, εἶπεν ἡ ἡ μαρκησία, ἣτις ἔρριψε περιφρονητικῶς καὶ μετὰ πυρετώδους μανίας τὴν ἀνθοδέσμη.

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο ἐγένετο ἀστραπηδὸν γρηστοῦν καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν.

Ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος ἐλθὼν ἔλαβε θέσιν πρὸ τινος κραπέζης μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν, ἔρριψε τοῦ ὑπολοχαγοῦ, ὅστις εἶχε προσφέρει τὴν ἀνθοδέσμη· προσκαλέσας δὲ τὸν ὑπὲρ τὴν θέσιν νὰ τῷ φέρῃ ἐν ποτὸν ἀψίνθου καὶ ἔλαβεν ἐφημερίδα.

— Τί ἄνοστον, εἶπεν ἀπογευόμενος καὶ ἔρριψεν ὀπισθεν τοῦ ἐκ τῶν ἄνω τὸ ποτήριον μετὰ τοῦ περιεχομένου.

Τὸ ποτήριον ἐπληξεν ἐν μέσῳ τῷ προσώπῳ τὸν αὐθάδη ὑπολοχαγόν.

— Σὺ τὸν διάβολον! ἀνέκραξεν ὁ ὑπολοχαγὸς, εὐχαριστηθεὶς ἐνδομύχως, διότι τῷ πα-

ρουσιάζετο περίστασις ὅπως ἐκχύσῃ τὴν ὑποβράζουσαν ἐν τῷ στήθει του ὀργήν.

Ὁ Γεώργιος οὔτε κἂν ἐκινήθη.

— Αἴ, τοῦ λόγου σου, κύριε ἀπρόσεκτε! ἀνεβόησεν ὁ ὑπολοχαγός. Θὰ κἄμης καλὰ ἄλλοτε νὰ βλέπῃς καὶ πρὸς τὴ ὀπίσω διὰ νὰ μὴ καταβρέχῃς τοὺς ἀνθρώπους· τώρα ὅμως ἔλα νὰ μοῦ καθαρίσῃς τὸ φόρεμά μου μὲ τὸ μανδύλ σου.

Ὁ Γεώργιος ἠγέρθη.

— Κύριε! εἶπεν. Ἐὰν συμπεριεφέρεσθε εὐγενῶς, θὰ προσεκάλουν τὸν ὑπὲρ τὴν νὰ καθάρισις τὸ ἐνδομά σας καὶ συγχρόνως θὰ ἐξήτουν συγγνώμην.

— Φύλαξε τὴν συγγνώμην καὶ πάστρευε τὸ φόρεμά μου, εἶπεν ὁ ὑπολοχαγός.

— Σοῦ τὸ παστρεύω λοιπὸν μὲ ἐν ράπισμα, ὑπέλαθεν ὁ Γεώργιος κατενεγκῶν δεινὸν ἐπὶ τῆς παρεῖας τοῦ ἀξιωματικοῦ ράπισμα.

Ἡ μονομαχία κατέστη οὕτως ἀναπόφευκτος.

— Αὔριον λοιπὸν καὶ μὲ τὰ ξίφη, ἐὰν εὐαρεστησῃς, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Δέχομαι.

— Τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς πρωίας.

— Ἄς ᾔῃαι.

— Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης εἰς Λυών.

— Διατί ἐκεῖ καὶ οὐχὶ ἄλλου; ἠρώτησεν ὁ λοχαγός.

Διότι μετὰ τὸν ξηφισμὸν, τὸν ὁποῖον θὰ σοὶ καταφέρω, θ' ἀναχωρήσω εἰς Λυών.

— Ἢῖται λοιπὸν βέβαιος, ὅτι θὰ μὲ πληγώσῃς;

— Ναί! ἀπήντησε μετ' εὐσταθείας ὁ Γεώργιος.

— Μικρὲ μου κύριε, εἶπεν ἐξερεθισθεὶς ὁ ὑπολοχαγός· πρὶν σὲ φονεύσω, σὲ προειδοποιῶ, ὅτι εἶμαι δεινὸς ξιφομάχος, πολὺ ὑπέρτερος καὶ αὐτοῦ τοῦ δεξιωτάτου διδασκάλου τῆς ξιφασκίας τοῦ τάγματός μου.

— Τόσον τὸ καλλίτερον· θὰ μὲ διασκεδάσῃ τοῦτο ἀρκούντως, εἶπεν ὁ Γεώργιος ἐπαναλαμβάνων μετ' ἀταραξίας τὴν διακοπεῖσαν ἀνάγνωσιν τῆς ἐφημερίδος.

— Πρέπει νὰ μᾶς ἀδειάσῃς τὴν γωνιά, ἀνέ-

κραξε μετά λύσσης ο ύπολοχαγός. Το καφενείο τούτο είναι ιδιόν μου.

— Δυνατόν τούτο, εἶπεν ὁ Γεώργιος· ἀλλ' ἐγὼ θὰ μείνω, ἐκτός μόνον ἂν οἱ συνάδελφοί σας δὲν εὐρίσκουν τούτο δυσάρεστον.

«Κύριοι, προσέθηκον, ἀπειθυνόμενοι πρὸς τοὺς ἄλλους ἀξιώματικούς. Ἀγαπῶ πολὺ τὸν στρατὸν καὶ ἔχω εἰς τὴν Ἀφρικὴν πολλοὺς ἀξιώματικούς φίλους. Σὰς ἐρωτῶ λοιπὸν· ὑπῆρξα προκλητικὸς ἐγὼ καὶ ἠδυνάμην νὰ συγχωρήσω τὸν τρόπον τοῦ λέγειν τοῦ φίλου σας; Οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν θέλει, πιστεύω, παραδεχθῆ τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν.

Ἐγένετο σιωπὴ ἐπιδοκιμαστικὴ.

— Πρόσεξε καλὰ, ἠπέλησεν ὁ ύπολοχαγός ἐπὶ μᾶλλον ἐξερεθισθείς.

— Νὰ προσέξω εἰς τί;

— Θὰ σὲ διώξω ἐγὼ!

— Μὴ δοκιμάσητε, διὰ τὸ καλὸν σας.

Ὁ ύπολοχαγός ἐποίησεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν Γεώργιον· ἀλλ' οὗτος ἀρπάσας διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ βαρὺ μάρμαρον τραπέζης ὑψωσεν αὐτὸ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, ἔπειτα τὸ κατεβίβασεν ἠσύχως καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς θέσεώς του.

— Πρὸς προειδοποίησίν σας, εἶπεν.

— Μήπως ὁ κύριος εἶναι ἀθλητής; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ ύπολοχαγός.

Ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ὁ Γεώργιος ἀνεζήτησεν εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ὑπενδύτου του, ἐξαγαγὼν δ' ἐρυθρὸν σῆμα ἀνήρτησεν αὐτὸ εἰς τὴν κομβιοδόχην του.

Ὁ ύπολοχαγός δὲ ἐκινήθη πλέον καὶ ἐσιώπησε.

— Περιμένω τὴν ἐσπέραν ταύτην τοὺς μάρτυράς σου, εἶπεν ὁ Γεώργιος μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν. Ἐπιθυμῶ νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον πρὸς ἀντάμωσίν μου ἐνδεδυμένοι, εἰ δυνατόν, πολιτικὰ ἐνδύματα. Θὰ ζητήσωσι δὲ τὸν κύριον Γεώργιον.

«Χαίρετε, κύριοι, προσέθηκεν ἀποχαιρετῶν τοὺς ἀξιώματικούς καὶ ἐξῆλθε τοῦ καφενείου.

(ἀκολουθεῖ.)

P. DU BOISSEMY

ΤΟ ΑΡΜΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ἰπὸ Γ. Μ. Κ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

(Συνέχεια προηγ. φυλλαδίου.)

Οὕτω περὶ τὴν μεσημβρίαν τῆς ἐπιούσης ὁ ἀξιόλογος νέος παρουσιάζετο ἐν τῷ οἴκῳ της, ὅπου ἐντὸς τοῦ ἀντιθαλάμου συνήντησε τὸν ἰατρὸν, ἰατρὸν τοῦ συρμοῦ καὶ ἐπισκεπτόμενον κατὰ προτίμησιν τὰς γυναῖκας τοῦ ἡμικόσμου, γνωστὸν δὲ τυγχάνοντα παρὰ πᾶσι τοῖς εὐζώοις.

— Τί διάβολον ἔρχεσθε νὰ πράξητε ἐνταῦθα φίλτατε; ἠρώτησε τὸν Βωτροῦ σύρων αὐτὸν σύναμα κατὰ μέρος, ἕπως μὴ ἡ θαλαμηπόλος ἀκούσῃ ὅ,τι ἔμελλε νὰ τῷ εἴπῃ.

— Ἀλλὰ, ἐπεκέλευσεν ὁ νεανίας ἱκανῶς ἐκπεπληγμένος, ἡ Ἀντωνία μοὶ ἔγραψε παρακαλοῦσά με νὰ ἔλθω παρ' αὐτῆς τὴν πρωΐαν ταύτην. Φαίνεται ὅτι πιάσχει.

— Πιάσχει! θὰ ἐρχίνετο ὑμῖν παράδοξος ἡ λέξις, ἂν ἐγινώσκετε τί ἔχει. Δὲν ὑποπτεύει ἡ δύστηνος τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διατρέχει. Ἡ ἀσθενεία της ἐχρονотρίθησεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, καὶ ἐγὼ ὑπέθετον ὅτι ἦν ἐλαφρὰ ἀδιαθεσία, ἀλλὰ σήμερον τὸ κακὸν ἐξεδηλώθη. Εἶναι δὲ εὐφρογία ἐκ τοῦ χειρίστου εἴδους. Τὸ ἐλάχιστον ὅπερ δύναται νὰ πάθῃ, εἶναι νὰ καταστραφῇ ἢ μορφή της· πλὴν φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ διαφύγῃ τὸν θάνατον.

— Πῶς! τόσον νέα!

— Ἡ νεότης κατ' οὐδὲν ὠφελεῖ. Ἄν δὲ ἀκολουθήσητε τὴν συμβουλὴν μου, καλῶς θὰ πράξητε νὰ μὴ εἰσέλθητε, διότι, ὡς γινώσκετε, εἶναι κολλητικὴ.

— Ἀδιάφορον· ἀφοῦ καὶ ἄπαξ ἦλθον...

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, φίλε μου· ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ συντομεύσητε τὴν ἐπίσκεψίν σας, καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ τὴν ἐπαναλάβητε. Ἄλλως

τε δ' ἔσεται καὶ ἀνωφελής, καθότι ἀθρῖον, θὰ προσβληθῆ ἢ κεφαλή... οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν θὰ δυναθῶσι ν' ἀνοίξωσι πλέον. καὶ ἡ τάλαινα κόρη δὲν θὰ σᾶς ἀναγνωρίσῃ εἰς τὸ εἶδος. ἐπειδὴ δὲ θὰ τῇ ἐπέλθῃ ἡ φρενίτις...

— Ἀλλὰ... τώρα...

— Τώρα πιάσχει μόνον ἐξ ἰσχυροτάτου πυρετοῦ καὶ παραλογίζεται. Ἄν ἔχῃ τι ὅμως νὰ εἴπῃ ὑμῖν, θὰ σᾶς τὸ εἴπῃ καλῶς μόνον δὲ σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, νὰ συντομεύσητε. Θὰ ἦν λίαν παράλογον νὰ κολλήσητε ἐκ τῆς ἀσθενείας της, ἐπὶ μόνῃ τῇ ἠδονῇ τῆς μετ' αὐτῆς φλυαρίας, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν ὅτι ὁ ἐρεθισμὸς δὲν εἶναι λυσιτελής αὐτῇ τὸ παράπαν. Χίριστε, φίλτατε· ἐπέιγομαι τὰ μέγιστα.

Ὁ Βωτροῦ ἀφῆκε τὸν ἀπαισιδόξον τούτον ὀκταρα ν' ἀπέλθῃ, καὶ εἶτα ἠρώτησε τὴν θεοραταινίδα, ἣτις ἐφάνη αὐτῷ πολλῶ ἤττον ἀνήσυχος τοῦ ἰατροῦ, καὶ ἣτις τῷ εἶπε:

— Αἱ κύριε, ἡ δέσποινά μου πολὺ θὰ εὐχαριστηθῆ βλέπουσα ὑμᾶς. Ἐχει παρ' ἐαυτῆς τὴν μαύρην γραῖαν μάγισσαν, ἀλλὰ τούτο δὲν σᾶς πειράζει καθόλου, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Τίνα μαύρην μάγισσαν; ἠρώτησεν ὁ Βωτροῦ.

— Ἐκείνην ποῦ βάλλει τὰ χαρτιά... τὴν ἀραπίναν, ἀπεκρίθη ἡ θαλαμηπόλος. Εἶναι ἀλήθεια... δὲν τὴν γνωρίζετε. Ποτὲ δὲν ἔρχεται εἰς τὴν Κυρίαν μου, παρὰ μόνον τὸ πρωί. Ὑπάγω νὰ σᾶς ἀναγγέλω· δὲν εἶναι ἔτσι, κύριε;

— Ἀλλὰ... εἶναι ὅτι... δὲν ἐπιθυμῶ τόσον πολὺ νὰ συναντηθῶ μ' αὐτὴν τὴν πωλήτριαν τῆς τύχης· Ἡ Ἀντωνία ἠδύνατο ἄριστα νὰ μοὶ ὀρίσῃ ἄλλην τινὰ ὥραν... καὶ, μὰ τὴν πίστιν μου, θὰ ἐπροτίμων νὰ ἐπανέλθω ὅποτεν θὰ ἦναι μόνῃ.

— Ὄ! κύριε, ἐὰν ἀναχωρήσητε, ἡ Κυρία μου θὰ μ' ἐρωτήσῃ ποῖος ἦτο ἔξω, καὶ θὰ φαντασθῆ ὅτι ἐφύγετε, διότι ὁ ἰατρός σᾶς εἶπεν ὅτι εἶναι χαμένη. Δὲν ἔχετε ιδέαν πῶς καταθασανίζεται... μ' ὅλας τὰς ἄλλας στενοχωρίας ὅπου ἔχει. Εἶναι τώρα δύο ἡμέραι ὅπου δὲν εἶδομεν τὸν Βραζιλιανόν, καὶ τούτο εἶναι ἀνισυχητικόν. Ἐπειτα, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἡ μήτηρ τῆς Κυ-

ρίας κἀθηται καὶ πίνει καθ' ὄλον αὐτὸν τὸν καιρὸν μὲ κάποιαις κόμησσαις τοῦ Μονάρχου. Ὅστε, ἐπειδὴ ἡ Κυρία μου ἔχει ἐμὲ μόνῃν τώρα, θὰ τῆς κάμῃ πολὺ καλὸν ἢ ἐπίσκεψίς σας.

Ὁ Βωτροῦ ἐδίσταζεν, ἀλλὰ διεικνήθη ὅτι θὰ διέπραττε σχεδὸν ἀπανθρωπιάν ἀποστερῶν τὴν τάλαινα, Τζιτζίκαν μικρᾶς τινος ἀναφυγῆς, ἐν ἣ μάλιστα διετέλει καταστάσει, καὶ μ' ὄλην τὴν ἀποστροφὴν του πρὸς τὰς οἰουδήποτε χρώματος σιβύλλας, ἀπεφάνισε νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ τῆς ἀσθενοῦς θαλάμῳ.

Ἡ Ἀντωνία, καταπεποιημένη ὑπὸ τῆς ἀσθενείας, εἶχεν ἄπορασίσει νὰ καγκλιθῆ ἐπὶ τῆς οὐρανίσκου καὶ περιπετάματα φερούσης μεγάλης κλίνης, ἣτις ἦν ἐστημεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κοιτωνός της. Ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἐστήριζετο ἐπὶ σωρείας προσκεφαλαίων διὰ τριχάπτων περιεκοσμημένων. Εφόρει δὲ οἰκιακὴν ἐσθῆτα ἐκ λεπτῆς ροδοχρῶου μετάξης, λευκοκρίτους μεταξίνιας περικηνημίδας, χιτῶνα ἐκ βατίστης μετὰ κεντητοῦ ἐπιστηθίου καὶ ἐκ λευκοῦ ὀλοσηρικοῦ σανδάλια.

Ἡ Τζιτζίκα εἴθιζε νὰ κατακλίνηται κατὰ τρόπον αὐτῆς μόλις ἰδιάζοντα.

Διὰ τῶν χρωματιστῶν ἴέλων καὶ τῶν ἐκ τριχάπτου περιπετασμάτων εἰσέρχεται τὸ φῶς ἐκ τῶν παραθύρων, οὕτως, ὥστε μόλις ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τὰ ἐν τῷ ὀματίῳ κατὰ τὴν εἴσοδόν του· διὸ ὁ Βωτροῦ ἀμυδρῶς πως διείδε μορφήν τινὰ μέλαιναν κητημένην παρὰ τὸ προσκεφαλαίον, ἐνώπιον μικρᾶς βερενικωμένης τραπέζης, ἐφ' ἧς ἔκειντο ἐκτεθειμένον παιγνίσχοντα.

Ἐπειδὴ δ' οὐδαμῶς ἐφίετο νὰ συνάψῃ διάλογον μετὰ τῆς μάντιδος ἐκείνης, ἔλαβε θέσιν ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς κλίνης, φρενίτιστα· νὰ παραμείνῃ ὀρθῶς, ὅπως φέρῃ τὴν Ἀντωνίαν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι βραχεῖα ἔσεται ἡ ἐπίσκεψίς αὐτοῦ.

Ἡ τάλαινα κόρη ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἣν δὲν ἐτόλμησε ν' ἀποκλιθῆ, καὶ τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη καίουσαν.

— Ἐστὲ λίαν ἀγαθὸς ἐλθῶν πρὸς με, τῷ εἶπε χωρὶς ν' ἀποτείνῃ αὐτῷ τὸν λόγον ἐνικῶς, ὡς ἄλλοτε ἔπραττεν. Ὑπάρχουσι τοσοῦτοι ἄλλοι

οἷτινες δὲν ἔρχονται πλέον ποσῶς. Πολύ παρήλαξα, δὲν ἔχει οὕτως;

— Ὅχι, δά... ὅχι τόσον, ὑπετονθόρυσεν ὁ Βωτροῦ. Ἀλλὰ μόνον ὁ ἱατρὸς, ὄντινα συνήντησα εἰς τὴν θύραν, λέγει ὅτι ἔχεις ἀπόλυτον ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Πράττεις πολὺ κακῶς νὰ ὑποδέχησαι.

— Ὡ! δὲν θὰ σᾶς κρατήσω ἐπὶ μακρόν. Μίαν μόνην συμβουλήν ἔχω νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν.

— Συγγνώμην, φιλιότη μοι Ἀντωνία, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶσαι μόνη, φοβοῦμαι...

— Νὰ λαλήσητε ἐνώπιον τῆς Κυρίας Ἱερεμίου; Δὲν βλέπει ποσῶς. Εἶναι γυνὴ ἐξαίρετος, ἐξ ἧς δὲν τηρῶ ἀπόρητα. Βεβαίως δὲ δὲν μᾶς ἀκούει, διότι καταγίνεται νὰ καταστρώσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ μέγα παίγδιον.

— Λαμβάνεις καὶ αὐτῆς τὰς συμβουλὰς, καθόσον βλέπω;

— Ὡ! ὅχι διὰ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα. Καταθέτει τὰ χαρτία μόνον ὅπως μοὶ γνωρίζῃ τὸ μέλλον. Αὐτὰ τὰ χαρτία μοὶ ἐπροφῆτευσαν τὸν Προυνεθῶ, ὅταν ἀκόμη διετέλουν ἐν τῇ δυστυχίᾳ... καὶ τὸν δὸν Μανουήλ τὴν παραμονὴν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὸ πρῶτον τὸν εἶδον. Τώρα θέλω νὰ πληροφορηθῶ ἂν θὰ διαμείνῃ μετ' ἐμοῦ... καὶ ἡ ἀγαθὴ αὕτη Κυρία Ἱερεμίου θὰ μοὶ τὸ εἴπῃ... ἀφοῦ ἀνχωρήσητε.

— Εὐελπιστῶ ὅτι τὸ μαντεῖον ἔσεται εὐνοϊκὸν ὑπὲρ σοῦ. Ἀλλὰ μοὶ ἔγραψας ὅτι ἐπεθύμεις νὰ μοὶ λαλήσης ἀκριβῶς περὶ τοῦ συμβολαιογράφου ἐκείνου. Μήπως ἔλαβες εἰδήσεις του;

— Μάλιστα... λαμβάνω ἐπιστολάς του ἡμέραν παρ' ἡμέραν. Μὲ ἀγαπᾷ δὲ ὑπὲρ ποτε, καὶ δὲν εὐημερεῖ ἐκεῖσε.

— Τότε οὐδεμία ἐλπίς ὑπάρχει ἐξ αὐτοῦ; Δὲν θὰ ἐκτίσῃ τὰ πρὸς τοὺς δανειστάς του ὀφειλόμενα;

— Οὐδὲν τούτου θὰ ἐπιθύμει ἀλλίον, ἀλλὰ μόνον στερεῖται χρημάτων... Ἐγὼ τῷ ἔδωκα τὰ πρὸς ἀποδημίαν του... αὐτὸς δὲ εἶναι ἀνίκανος νὰ κερδήσῃ. Φρονεῖτε ὅτι ἡ σύζυγός του, ἦτις εἶναι τοσοῦτ' πλουσία...

— Ἡ σύζυγός του οὐδ' ὀβολὸν θὰ ἐκτίσῃ. Περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀπεφάνθη ρητῶς πρὸς τὸν θεῖόν μου.

— Ὁ κόμης Μωγάρ λοιπὸν θ' ἀπολέσῃ τὰ πάντα;

— Ναί, ἑξακοσίας χιλιάδας φράγκων. Ἀπασαν τὴν περιουσίαν του, ἐκτὸς ἴσως μικρῶν πραγμάτων.

Σιγῇ ἐπῆλθεν. Ἡ Ἀντωνία συνεταράσαστο καὶ ἐπίεζε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τὸ ἀλγούν μέτωπόν της. Θὰ ἔπασχε φρικωδῶς. Ἀλλ' ὁ Βωτροῦ δὲν ἔβλεπεν αὐτήν, καθότι εἶχεν ἰδεῖ κατὰ τὸ ἀντίθετον τῆς κλίνης μέρος διαλάμποντας δύο λευκοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ ἐπὶ τῶν παιγνιοχάρτων της κεκλιμένη μάγισσα εἶχεν ἀνεγείρει τὴν κεφαλὴν καὶ ἠκραύζετο ὁ δὲ Βωτροῦ ἐξήταξε μετὰ τινος περιεργείας τὴν μέλαιναν ἐκείνην μορφήν, τὴν ἔχουσαν ἀναδεδεδεμένην τὴν κεφαλὴν δι' ἐρυθροῦ ὑφάσματος, καὶ χριστώσαν ἀληθῆ κεφαλὴν πιθήκου.

— Λοιπὸν! φίλιτατε Γούη, ἐπέφερε μετὰ τινος προσπαθείας ἡ Τζιτζίκια, ἐγὼ συνέλαθον μίαν ἰδέαν. Ἐὰν θέλητε νὰ σᾶς τὴν εἴπω, μοὶ ὑπόσχεσθε ὅτι δὲν θὰ δυσανεστῆθητε;

— Καὶ δικί τι τάχα θὰ δυσανεστῆθῃ;

— Ἀλλὰ... διότι... ἴσως θὰ μὲ θεωρήσητε παράτολμον... διότι ἐγὼ εἶμαι ἀπλῶς μία παλλακίς, ἐνῶ ὁ κ. Μωγάρ ἦναι αὐθέντης... ἀληθινὸς αὐθέντης... τῆς παλαιᾶς ζύμης... καὶ ἀγνοῶ ἂν θὰ ἔστεργε νὰ δεχθῇ...

— Νὰ δεχθῇ... τί; Δὲν μαντεύω πού θέλεις νὰ καταλήξῃς.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον, μὰ τὴν πίστιν μου. Θ' ἀποτολμήσω νὰ σᾶς τὸ εἴπω. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ Προυνεθῶ δὲν ἔχει πλέον οὔτε ὀβολόν, καθότι μοὶ ἔδωκε τὰ πάντα... ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν διεφύλαξα καὶ τὰ πάντα. Πρὸς τὸ παρόν δὲν ἔχω οὐδ' ἑκατὸν λουδοβίκια παρ' ἐμοί, πάντα ὅμως τὰ χρῆματά μου εἰσὶν ἐξωφλημένα, καὶ μοὶ ἀπομένουσι τὰ ἐπιπλά μου, τὰ μικροτεχνήματα, αἱ τρεῖς ἄμαξαι καὶ τὰ δύο ζεύγη τῶν ἵππων μου. Ἀγνοῶ ὅπως ἀκριβῶς ἀξιζοῦσι ταῦτα, ἀλλὰ πάντοτε ἐκπροσωποῦσι μίαν ποσότητα...

— Ἐλα δά! μήπως καὶ σοὶ ἐπῆλθε ἡ ἰδέα

νὰ προσφέρῃς πρὸς τὸν κ. Μωγάρ ὅ,τι κατέχεις; ἠρώτησε γελῶν ὁ Βωτροῦ.

— Ὅχι, καίτοι τοῦτο θὰ ἦτο καθήκόν μου. Ἄν δὲ κατήντων πάλιν εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Πιγᾶλλον μικρὸν οἶκημα τῶν χιλίων διακοσίων φράγκων, ἔνθα ὁ Προυνεθῶ μὲ εὔρε, δὲν θὰ εἶχον ἀκόμη νὰ παραπονηθῶ. Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φανῶ καλλιτέρα παρ' ὅ,τι εἶμαι. Ἡ σημερινὴ ἐγκατάστασίς μου μοὶ εἶναι ἀπκριτήτως ἀναγκαία, διότι ἂν κατελίμπανον αὐτήν, θὰ περιηρόμην εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, εἰς ἣν καὶ ὁ καθηγητὴς τοῦ ἄσματος μετὰ τὴν πώλησιν τοῦ κλειδοκυμβάλου του. Θὰ κατέληγον τοῦτέστι ν' ἀπολέσω πάσας τὰς παραδόσεις μου.

— Μετ' εὐχαριστήσεως βλέπω, φιλιότη Τζιτζίκια, ὅτι εἶσαι πάντοτε εὐτράπελος ἀλλό...

— Ἀλλ' ἂν ἀποθάνω, δὲν θὰ ἔχω πλέον χρεῖαν ἀπὸ τίποτε.

— Δὲν θ' ἀποθάνῃς, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Περὶ τούτου δὲν ἠξέφρω τίποτε. Καὶ ἐγὼ ἐλπίζω μάλιστα ὅτι δὲν θ' ἀποθάνω, μολονότι αἰσθάνομαι ὅτι εἶμαι πολὺ ἀσθενής. Οὐχ' ἦτονον ὅμως ἐπεθύμουν νὰ συντάξω τὴν διαθήκην μου.

— Τὸ τοιοῦτο κατ' οὐδὲν δύναται νὰ βλάψῃ, ἀλλ' ἐγὼ, φιλιότη μοι Ἀντωνία, δὲν εἶμαι συμβολαιογράφος. Εἶμι ἵππεὺς δευτέρας τάξεως, ἀπὸ τῆς χθῆς· εἶτα δὲ δὲν ἔχεις ἢ νὰ γράψῃς τρεῖς λέξεις ἐπὶ τινος φύλλου χάρτου, νὰ θέσῃς τὴν χρονολογίαν καὶ νὰ υπογράψῃς... καὶ τοῦτο θὰ ἦναι τοσοῦτ' ταχτικόν, ὡς εἰ συνετάχθῃ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διαδόχου τοῦ Προυνεθῶ. Ἄλλως τε δὲ πρὸς τί ἢ τοιαύτη ἀνάγκη; Δὲν ἔχεις τὴν μητέρα σου; Αὐτὴ θὰ σὲ κληρονομήσῃ ἄνευ διαθήκης.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν θέλω, διότι ἡ μήτηρ μου θὰ παίξῃ εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον τὰ πάντα, πρὸ τῆς παρελεύσεως δ' ἐξ μηνῶν θὰ κατανήσῃ ἐπὶ τῆς ψυχῆς... ἐνῶ ἂν τῇ ἐκληροδοῦτον μόνον ἰσόβιον εἰσόδημα...

— Πραγματικῶς, τὸ τοιοῦτο θὰ ἦν προτιμώτερον... ἂν ἦτο δυνατόν. Δὲν εἶμαι τοσοῦτ' ἐντριβῆς περὶ τὰ νομικὰ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ὁ κῶδιξ ἀπαγορεύει εἰς τὰ τέκνα ν' ἀποκληρῶσι τοὺς γονεῖς των.

— Ὡ! δὲν θ' ἀποκληρώσω τὴν μητέρα μου. Ἡ ἰδέα μου, ὡς ἐννοεῖτε, φίλιτατε Γούη, ἦτο νὰ τῇ ἐξασφαλίσω τρεῖς ἢ τέσσαρας χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος, ἐνόσω ζῆ... μικρὰν τινα σύνταξιν χορηγοῦμένην αὐτῇ ὑπὸ... ὑπὸ τοῦ προσώπου, πρὸς τὸ ὁποῖον θὰ καταλίπω πᾶν ὅ,τι κέκτημαι...

— Φρονῶ ὅτι τὸ τοιοῦτον εἶναι δυνατόν. Σοὶ συνιστῶ ἐντούτοις νὰ ζητήσῃς περὶ τούτου ὁδηγίας παρὰ τινος νομομαθοῦς.

— Τὸ περὶ οὗ δ' ὁ λόγος πρόσωπον εἶναι... ὁ κ. κόμης Μωγάρ.

— Παραφρονεῖς;

— Ὅχι. Ἐπειδὴ καὶ πάντα ἀνήκουσιν αὐτῷ, ἐπεθύμουν...

— Ὅπως μοὶ εἴπῃς ταῦτα μ' ἐκάσας νὰ ἔλθω! Ἦν λαν ἀνωφελές. Πῶς ἠδυνήθης ποτὲ νὰ φαντασθῇς ὅτι ἤθελε δεχθῆ ὁ κ. Μωγάρ; Ἀλλὰ, πτωχὴ μου κόρη, ὁ Προυνεθῶ ἀπεγύμνωσε καὶ ἄλλους. Ἄν δὲ ὑποθεθῇ ὅτι ἡ υποχρεωθῆς νὰ ἐπ' στρέψῃς τὰ παρ' ἐκείνου λεφθέντα (πρὸς ὃ οὐδαμῶς ὑποχρεοῦσαι) οὐχὶ πρὸς τὸν κ. Μωγάρ μόνον θὰ ὠφείλετο ἡ ἀπόδοσις. Ἄν μὴ δι' ἄλλο τι, διὰ ταύτην, ἀπλῶς τὴν αἰτίαν θ' ἀπεποιεῖτο.

— Αὐτὴ ἡ αἰτία δὲν εἶναι ἡ ἀληθής. Θὰ ἐπροτίμων νὰ μοὶ λαλήσητε ἀπροκαλύπτως. Βίπετε μάλλον ὅτι θ' ἀπεποιεῖτο διότι οὐδὲν θέλει ἐξ ἐμοῦ. Διότι ἄνθρωπος ὡς ἐκεῖνος, δὲν δύναται χωρὶς νὰ ἐκπέσῃ τῆς ἀξίας του, νὰ κληρονομήσῃ τὴν Τζιτζίκιαν.

Ὁ μὲν Γούης δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλ' ἡ Ἀντωνία κατενόησε τὴν σημασίαν τῆς τοιαύτης σιγῆς, καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἡ μάντις, συνεσπειρωμένη, ἀλαλος, ἀκίνητος, ἐξηκολούθει ἀτενίζουσα τὸν Βωτροῦ μετὰ βαθείας προσοχῆς.

— Ἄς ἀφήσωμεν τὴν τοιαύτην ὀμιλίαν, ἐπανορθώσω ἐν μέρει τὸ κακόν, ὅπερ ἐπροξένησα. Θ' ἀπτηρόμην τότε ἡσυχώτερα ἐκ τοῦ κόσμου τούτου... ἂν ὄντως θ' ἀπέλιω, ὡς πολὺ τὸ φοβοῦμαι. Ἡ Κυρία Ἱερεμίου ἔφερεν ἐπὶ τρεῖς φορὰς τὸ ἐννέα τῆς πίκας, μὲ τὴν δάμαν τῆς

ούπας...ή δὲ δάμα τῆς κούπας...εἶμαι ἐγώ. Σύγγνωτέ μοι, φίλτατε Γούη, διότι σᾶς διατάραξα...καὶ παρηνώχλησα διὰ τῶν ἀνοήτων ἰδεῶν μου Καλῶς εἴπατε...ὅτι ἤμην πράφρων. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ ἤθελον νὰ μάθω ἂν ὁ κ. Μωγάρ δὲν μὲ περιεφρόνει ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τῷ κληροδοτήσω...πράγματα κακῶς ἀποκτηθέντα...ἔγραψα πρὸς δύο φίλους...δηλαδή πρὸς ὑμᾶς...καὶ πρὸς τὸν ἀξιόλογον ἐκεῖνον Φρεδῶκ.

— Πρὸς τὸν Φρεδῶκ;

— Τὸν παρεκάλεσα νὰ ἔλθῃ ταύτην τὴν πρωΐαν, ἀλλ' ἀγνοῶ ἂν πράγματι θὰ ἔλθῃ. Ἀλλὰ πρὸς τί τάχος θὰ τὸν συμβουλευθῶ τώρα; θὰ μοὶ ἀπαντήσῃ καὶ αὐτὸς ὅσα καὶ ὑμεῖς μοὶ εἴπατε.

— Ἄκουσον, Ἀντωνία, εἶπε ζωηρῶς ὁ Βωτροῦ ἐπειδὴ καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὃν πρὸ μικροῦ ὠνόμασας, εἶναι ἄθλιος, δὲν θέλω νὰ τὸν συναντήσω, διότι ἂν εὐρισκόμην κατὰ πρόσωπον μετ' αὐτοῦ, θὰ τὸν ἐρράπιζον. Θὰ μοὶ ὑποσχέθῃς νὰ μὴ τῷ ἀναφέρῃς οὐδὲ λέξιν περὶ τῶν ἐπὶ τῆς διαθήκης προθέσεών σου.

— Θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, φίλε μου, ἐπιθύρῃσεν ἡ Τζιτζίκα. Ἀλλὰ...τί λοιπὸν ἔπραξεν; Ἐνόμιζον ὅτι ἦν φίλος σας.

— Τί ἔπραξεν; ἀτιμίας. Πρὸ εἰκοσκατίας διέτρεφεν ἐγκροπάθειαν κατὰ τοῦ κ. Μωγάρ, καὶ ἀνέμενε πρὸς ἐνδίκησιν τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς τοῦ Μωγάρ. Τότε κατήγγειλε τὸν Ἐστελάν ὡς κλέπτην, τὸν Ἐστελάν ἐκεῖνον, μεθ' οὗ οὕτη εἶχε πρὸ τινος συζευθῆ. Ἐφίετο ν' ἀτιμάσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ τὸν κόμητα. Πρὸς τοῦτο δὲ κατεσκευάσθη τὸν γαμβρόν του, καὶ παρώτρυνε τὸν συμβολαιογράφον αὐτοῦ νὰ συνδεθῇ μετὰ σοῦ. Δὲν εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ παρουσιάσας σοι τὸν Πριυνεβῶ; Σοὶ λέγω, ὅτι ὁ Φρεδῶκ εἶναι ἄγριος κακοήθης. Ἐὰν ποιήσῃς αὐτῷ λόγον περὶ τῆς πρὸς τὸν κόμητα κληροδοτήσεως τῆς περιουσίας σου, θὰ μεταβῇ νὰ διηγηθῇ πανταχόσε ὅτι τὸ τοιοῦτον ἐγένετο ἤδη, καὶ ὅτι ὁ κόμης παρεδέχθη. Εὐελπιστῶ ὅμως ὅτι δὲν θ' ἀναφέρῃς αὐτῷ τι, διότι κέκτησαι εὐγενῆ καρδίαν. Ἀπέρχομαι ὅπως μὴ ἐνδύσω εἰς

τὸν πειρασμὸν ν' ἀναμείνω καὶ ξυλοκοπήσω αὐτόν, ὅπερ ἱκανῶς θὰ μ' ἀνεκούφιζεν· ἀλλ' ὑπεσχέθην τῷ θεῷ μου νὰ μὴ ἐγγίσω τὸν ἀχρεῖον ἐκεῖνον. Χαῖρε! ἐφώνησεν ὁ Βωτροῦ ἐξορμῶν πρὸς τὴν θύραν, ἣν ἤνοιξε καὶ ἐπανέκλεισε μετὰ σφοδρότητος ὀπισθεν αὐτοῦ.

(ἰκολοῦθεϊ.)

ΤΟ ΜΕΓΙΣΤΟΝ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ

Μέχρι τοῦδε ἡ Εὐρώπη ἐκέκτητο τὰ πρωτεῖα ὡς πρὸς τὰ ὠρολόγια κατὰ τε τὸ μέγεθος, τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν λειτουργίαν αὐτῶν. Ἦδη ὅμως ἡ Ἀμερικὴ ἔλαβε τὰ πρωτεῖα ταῦτα, καθόσον ἐν τῷ Ruppin ner Hall τῆς Νέας Ὑόρκης κατασκευάσθη ὠρολόγιον ὑπερτεροῦν τὸ τοῦ κόσμου πάντα κατὰ πάντα. Τὸ ὠρολόγιον τοῦτο—ἀληθὲς τέρας τοῦ εἴδους—κατεργασθὲν ὑπὸ τοῦ ὠρολογοποιῦ Μάρτεν, κατέχει χωρὸν 5 καὶ 50)00 μέτρων κυβικῶν, ἔχει βάρος 600 χιλιαγράμμων, καὶ περιλαμβάνει 265 τροχούς. Κινεῖται δὲ διὰ τῆς ἐνεργείας ἐκκερμῶν, κινουμένου ὑπὸ 12 βραῶν, ὧν τὸ μὲν πρῶτον φθάνει τὴν μεγίστην αὐτοῦ κατάθασιν ἐντὸς 8 ἡμερῶν, τὸ δὲ τελευταῖον ἢ δωδέκατον ἐντὸς 20)00 ἐτῶν. Δεικνύει τὰ δευτερόλεπτα, τὰ πρῶτα λεπτά, τὰς ἡμέρας, τὰς ἐβδομάδας, τοὺς μῆνας, τὰ ἔτη καὶ ἰδιαιτέρως τὰ δίσεκτα. Κινεῖ 128 ἀλληγορικὰς μορφὰς 50 ἑκατοστομέτρων ὕψους, παριστανούσας τὰς 4 ἡλικίας τῆς ζωῆς, τοὺς 12 Ἀποστόλους, τὸν Χριστὸν εὐλογοῦντα τοὺς μαθητάς του, ἓνα κωδωνοκρούστην, 7 ἔθνικους θεοὺς, τὰς 4 ἐποχὰς, τὰ σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κτλ. Αἱ φάσεις τῆς σελήνης καὶ ἡ κίνησις τῆς γῆς καὶ τῶν ἀστέρων δεικνύονται ἐν αὐτῷ διὰ περιστροφῶν σφαιρῶν παριστανουσῶν αὐτὰς ἀκριβῶς. Εἰς ἀλέκτωρ ἀνὰ πᾶσαν θὴν ὥραν ἐξερχόμενος ἀπὸ τινος γωνίας τοῦ ὠρολογίου ψάλλει μετὰ φωνῆς σχεδὸν φυσικῆς, τετράκις δὲ τῆς ἡμέρας μέγιστον μουσικὸν ὄργανον αὐτόματον σημαίνει 12 τεμάχια ἐκλεκτῆς μουσικῆς, καὶ διατηρεῖται τὸ χροδισμα τοῦ ὠρολογίου τούτου ἐπὶ 10,000 ἐτῶν.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΜΑΝΙΑ

Ἡ μεγαλειτέρα χαρὰ τῶν βιβλιομανῶν, ἡ μόνη αὐτῶν χαρὰ εἶναι νὰ κατέχουσιν ἐν βιβλίον τοῦ ὁποίου νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδαμοῦ οὐδὲν ἀντίτυπον. Περὶ τούτου διηγοῦνται τὸ ἐπόμενον ἀστεῖον ἀνέκδοτον.

Ἄγγλος βιβλιομανῆς πλουσιώτατος—οἱ Ἄγγλοι εἶναι περισσότερον βιβλιομανεῖς, ἀφ' ὅσον ὁμοῦ ἠνωμένα ὅλα τὰ ἄλλα ἔθνη—κατεῖχε μικρὸν σύγγραμμα, σπανιώτατον, τὸ μόνον (οὕτω τοῦλάχιστον ἐφρόνει ὁ Ἄγγλος) τὸ ὁποῖον ἀπελείπετο ἐκ τῆς ἐκδόσεως.

Αἰφνης πληροφορεῖται ὅτι δεύτερον ἀντίτυπον ὑπάρχει ἐν Παρισίοις. Τότε πληρώνει τὰ θυλάκια αὐτοῦ μὲ χαρτονομίσματα, διέρχεται τὸ στενὸν τῆς Μάγχης καὶ μεταβαίνει εἰς Παρισίους παρὰ τῷ ἀντιζήλῳ του. Μετὰ τὰς τυπικὰς προρρήσεις τῷ λέγει·

— Κύριε, κατέχετε ἐν ἀντίτυπον τοῦ δεῖνα συγγράμματος;

— Ναί, κύριε, εὐρίσκεται ἐκεῖ, εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου. Ἴδου αὐτό.

— Μοῦ τοῦ πωλεῖτε; Σᾶς δίδω 1000 φρ.

— Κύριε, δὲν εἶμαι βιβλιοεμπόρος.

— Τότε, σᾶς δίδω 5,000 φρ.

— Λυποῦμαι, κύριε, ἀλλὰ σᾶς εἶπον.

— 10,000 φρ.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω...

— 15,000 φράγκα;

— Κύριε...

— 20,000 φράγκα;

— Ἀπέναντι τοιαύτης ἐπιμονῆς θὰ ἦτο ἐκ μέρους μου ἀγένεια ν' ἀρνηθῶ. Τὸ βιβλίον, κύριε, εἶναι ἰδικόν σας.

Ὁ Ἄγγλος ἐθριάμβευσεν· ἐξάγει τοῦ χαρτοφυλακίου αὐτοῦ εἴκοσι χιλιοφραγκα χαρτονομίσματα, τὰ δίδει εἰς τὸν Γάλλον καὶ λαμβάνει τὸ πολῦτιμον βιβλίον.

Ἡ μικρὰ αὕτη διαπραγματεύσις, ἐγένετο πρὸ τῆς ἐστίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔκαιε μεγάλη πυρὰ.

Ὁ Ἄγγλος ἐξετάζει μετὰ προσοχῆς τὸ μικρὸν βιβλίον, εἶτα μετ' εὐχαριστήσεως ὅλως ἀγγλικῆς τὸ ρίπτει εἰς τὸ πῦρ.

Ὁ πωλητὴς νομίζει ὅτι ὁ Ἄγγλος εἶναι τρελλὸς καὶ ὀρμᾶ ν' ἀποσύρῃ τοῦ πύρρος τὸ βιβλίον.

Ἄλλ' ὁ Ἄγγλος ἐμποδίζων αὐτόν, τῷ λέγει·

— Κύριε, ἔχω καὶ ἐγὼ ἐν ἀντίτυπον αὐτοῦ τοῦ βιβλίου, τώρα δὲ τὸ ἰδικόν μου εἶναι τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ὑπάρχει. Σᾶς χαιρετῶ, κύριε.

Αἱ γυναῖκες καὶ ἡ ἀνάγνωσις.—Κατὰ τὸ ΙΧ ἔτος τῆς πρώτης ἐν Γαλλίᾳ δημοκρατίας, ἐδημοσίευσεν Σύλβιὸς τις Μαρσεσάλ νομοσχέδόν τι, ὅπερ αὐστηρῶς ἀπηγόρευεν εἰς τὸ γυναικεῖον φύλον τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἀναγνώσεως. Ἀποσπῶμεν μέρη τινὰ τοῦ περιέργου τούτου ἐγγράφου, ὅπως καταστήσωμεν αἰσθητὰς τὰς προλήψεις, αἵτινες κατὰ τοὺς ἀγαθοὺς ἐκείνους χρόνους ἐπεκράτουν.

«Λαθόντες ὑπ' ὄψει ὅτι ὁ ἔντιμος ἔρως, ὁ τρυφερὸς ὑμένοιος, ἡ μητρικὴ στοργή, τὸ υἱικὸν φίλτρον, ἡ εὐγνωμοσύνη τῶν εὐεργετημάτων κτλ. εἶναι πολὺ ἀρχαιότερα τῆς ἐπινοήσεως τοῦ ἀλφαβήτου, τῆς γραφῆς καὶ τῆς σπουδῆς τῶν γλωσσῶν, καὶ ὅτι ὑφίσταντο καὶ δύναντα, νὰ ὑφίστανται ἔτι ἄνευ αὐτῶν.

«Λαθόντες ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἡ ἐκμάθησις τῆς ἀναγνώσεως εἶναι εἰς τὰς γυναῖκας λίαν ἐπιβλαβὴς καὶ ἀντίκειται εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀνάπτυξιν καὶ ἀνατροφὴν.

«Ὅτι διάταξις τῆς σοφῆς καὶ ἀγαθῆς φύσεως εἶναι αἱ γυναῖκες νὰ κρατῶσιν ἀνὰ χεῖρας ρόκα καὶ ἄδρακτον καὶ ὄχι βιβλίον ἢ γραφίδα, ἀπαγορεύεται κτλ.»

×

Στοιχίημα διὰ τὸν θάνατον εἶναι τι ἀνόητον καὶ πρωτοφανές· ἀλλ' εἶναι γεγονός, ἀναγρῶμενον ὑπὸ τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων.

Λεπτουργὸς τις ἐν Αἰλλῇ ἐκάθητο ἐσπέραν

τινά πρό τινων ἡμερῶν ἐν τῷ καπηλείῳ καὶ συνέπιπε μετὰ φίλων. Ὁ οἶνος ἐξάλισε μετ' οὐ πολὺ τοὺς συμπότας, ὁ δὲ λεπτοργὸς ἐστοιχημάτισεν ὅτι γινώσκει τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του.

— Ἄ, μπᾶ! ἐφώνησεν ὁ παρ' αὐτὸν κατήμενος, καὶ οὗτος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ οἴνου ὡς ὁ σύντροφός του. Ἐμπορεῖς ν' ἀποθάνῃς καὶ τώρα ἡμπορεῖς καὶ μετὰ δέκα χρόνια.

— Στοιχηματίζεις;

— Μάλιστα, στοιχηματίζω.

Καὶ ἐστοιχημάτισαν ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων τῶν λοιπῶν. Ὁ λεπτοργὸς ὥρισεν τὴν 10 ὥραν τῆς ἐσπέρας ὡς ὥραν τοῦ θανάτου του. Ὅπως δὲ ἀποδείξῃ, ὅτι δὲν ἠπατάτο μετέθῃ ὀλίγον πρὸ τῆς ὥρας ταύτης ἔξω τῆς πόλεως, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς καὶ ἀνέμεινε τὴν ἀπὸ Δίλλης εἰς Ρουβαὶ μεταβαίνουσαν ἀμαξοστοιχίαν, ἣτις ἔμελλε νὰ διέλθῃ τῇ δεκάτῃ ὥρᾳ ἀκριβῶς. Εὐτυχῶς ὁ μηχανικὸς παρετήρησε μακρόθεν ὄγκον τινὰ ἐπὶ τῆς γραμμῆς καὶ ἠδυνήθη νὰ σταματήσῃ ἐγκαίρως τὴν μηχανήν, οὕτω δὲ ἐσώθη ὁ ἄφρων λεπτοργὸς, ὅστις ἄνευ τῆς ἀπαραξίας καὶ ὀξυδερκείας τοῦ μηχανικοῦ θὰ ἐκέρδαινε τὸ στοίχημά του ἀλλὰ θὰ ἐκαρπούτο τὸ κέρδος ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ.

×

Ἡ Γαλλία δαπανᾷ κατ' ἔτος τὸ ἐν τέταρτον περίπου τῶν προσόδων της, ἤτοι περὶ τὰ 35 ἑκατομμύρια λιγῶν τουρκικῶν, διὰ τὸν στρατὸν καὶ τὸ ναυτικόν της. Ἡ Ἀγγλία δαπανᾷ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον περὶ τὰ 30 ἑκατομμύρια ἢ Γερμανία περὶ τὰ 20 ἑκατομμ. ἢ Αὐστρία περὶ τὰ 12, ἢ Ἰταλία ὁμοίως, ἢ Ρωσσία περὶ τὰ 25. Ἐὰν εἰς τὰ ἑκατομμύρια ταῦτα προσθέσωμεν καὶ τὰ ὑπὸ τῶν λοιπῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης δαπανώμενα εὐρίσκόμεν ὅτι 150 ἑκατομμύρια κατατρώγει κατ' ἔτος ἡ δικτήρησις τῆς ἐνόπλου ταύτης εἰρήνης.

×

Ἐπίρχουσιν ἐν Ἑλβετίᾳ 19 ἀδελφότητες, συσταθεῖσαι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ συλλέγειν τὰ ὡς ἄχρηστα ριπίσιμα ἄκρα τῶν σιγάρων (πούρων), πωλεῖν αὐτὰ καὶ διὰ τοῦ προϊόντος βοηθεῖν τοῖς πτωχοῖς. Ἐκ τῶν τελευταίων δημο-

σιουθεισῶν ἐκθέσεω, βλέπομεν ὅτι αἱ ἀδελφότητες αὗται ἔσχον κατὰ τὸ παρελθὸν δωδεκάμηνον καθαρὸν κέρδος φρ. 31,250, δι' ὧν ἐνεδύθησαν 1,736 ἄπορα παῖδια.

×

Ἡ μέθῃ ἐν Ρωσσίᾳ ἔχει ἀναπτυχθῆ εἰς ἀπελπιστικὸν βαθμὸν. Κατὰ στατιστικὴν τοῦ κατηγητοῦ κ. Μαλσκόη, κατὰ τὸ 1884 ἐξήκοντα πέντε ἄνδρες καὶ 25 γυναῖκες ἐπνίγησαν μόνον ἐν τῷ ποταμῷ, ἕνεκεν τῆς μέθης, πλείονες δὲ τῶν ἑκατὸν ἠυτοκτόνησαν ἐξ ὁμοίας αἰτίας. Ἐν ἑτέρᾳ δὲ στατιστικῇ παρατηρεῖ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1870 μέχρι τοῦ 1873 ἀπέθανον ἢ ἀπεψύχθησαν ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκ τοῦ πολλοῦ πότου 5460 εἰς τριάκοντα ἑνὴν κυβερνεῖα τῆς εὐρωπαϊκῆς Ρωσσίας. Εἰς τοιοῦτο σημεῖον ἔχει φθάσει ἡ μέθῃ ἐν Ρωσσίᾳ, ὥστε τὰ ἐξ αὐτῆς ὀδυνηρὰ ἀποτελέσματα κατανῶσιν ἀπίστευτα.

Βεβαίως καὶ ἡ λοιπὴ Εὐρώπη εὐρίσκεται ἐν ὀδυνηρᾷ καταστάσει, ἀφοῦ ἐν Γερμανίᾳ ἐκ τῶν 32,000 καταδικῶν, κεκλεισμένων ἐντὸς 120 δεσμωτηρίων, οἱ 13,706 κατεδικάσθησαν ὡς διαπράξαντες κακουργήματα ἐν ὥρᾳ μέθης.

×

Φοβερὸν δρᾶμα συνεκίνησε τὴν νύκτα τῆς 2ας πρὸς τὴν 3ην Σεπτεμβρίου τοὺς κατοικοὺς τῆς ὁδοῦ Ρέλλου. Εἰς τὸν ἀριθμὸν 91 τῆς ὁδοῦ ταύτης κατόικουν ἐν τῷ τρίτῳ πατώματι δύο γυναῖκες, αἵτινες ἀπὸ τινος χρόνου εὐρίσκοντο εἰς διενέξεις.

Τὴν εἰρημένῃ νύκτα, περὶ ὥραν 11ην τῆς ἐσπέρας, κατόπιν σφοδρᾶς συζητήσεως, ἀπερῆσαν νὰ λύσωσι τὴν διαφορὰν τῶν διὰ μαχαίρων. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Αὐσπώδης πάλη συνήφθη μεταξύ τῶν δύο γυναικῶν, τὸ αἷμα ἔτρεχε κρουνηδὸν ἐκ τῶν πληγῶν, ἃς ἐπροξένουν πρὸς ἀλλήλας. Διὰ νὰ ἀποφύγῃ δὲ τὴν ἀνάμιξιν τῶν γειτόνων εἰς τὴν πάλην αὐτῶν, εἶχον φροντίσει νὰ κλειδῶσωσιν ἔσωθεν τὴν θύραν. Παρευθὺς μία ἐξ αὐτῶν ἀφίχθεῖσα εἰς τὸν παροξυσμὸν τῆς ὀργῆς ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ἤνοιξε καὶ ἐγείρασα δι' ὑπερτάτης προσπάθειας τὴν ἀντίπαλον, ἔρριψεν αὐτὴν εἰς τὴν ὁδὸν ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ τρίτου πατώματος. Οἱ ἄλλοι

τροὶ κληθέντες ἐβεβαίωσαν τὸν θάνατον τῆς τελευταίας ταύτης. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἑτέραν, μετεφέρθη εἰς τι νοσοκομεῖον, ἢ δὲ κατάστασις τῆς εἶναι ἀπελπιστικὴ.

×

Ἐν Ἀλσατίᾳ μαθητῆς τις τοῦ λυκείου διατριβῶν παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ του χάριν των πύσεων ἐφόνευσεν τὸν πατέρα του διὰ πολυκρότου. Ὁ πατὴρ ἠπέλιθησε διὰ τοῦ ὄπλου τὴν σύζυγόν του ὅταν ὁ νέος ριφθεὶς εἰς τὸ μέσον ὅπως ὑπερασπισθῆ τὴν μητέρα του ἀφῆκε νὰ ἐκπυρσοκροτήσῃ ἀκουσίως τὸ πολυκρότον, ἢ σφαῖρα τοῦ ὁποίου διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἄπνουν αὐτοστιγμεί.

×

Τραγικωτάτη σκηνὴ ἐγένετο ἐν Ἀγίῳ Ἀγγέλιῳ (Τεξᾶς) ἐν τῇ συνοικίᾳ τῶν μαύρων. Δύο ὠραῖα καὶ νέαι μαῦραι, ἡ Μέρυ Λόβε καὶ ἡ Ματί Μοῦρ διέτρεφον πρὸς ἀλλήλας ἀπὸ πολλῶν ἑβδομάδων ἄσπονδον μῖσος.

Εὐνόητος ὁ τοῦ μίσους λόγος ἦτο ἐρωτικὴ ἀντιζηλία. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν εἶχε σαγηνεύσει τὸν ἐραστὴν τῆς ἄλλης.

Ἡμέραν τινὰ, ἐπ' ἐσχάτων, αἱ δύο ἀντιζηλοὶ συνηντήθησαν τυχαίως καὶ ὤρμησαν κατ' ἀλλήλων ὡς τίγρεις. Οὐδεὶς εὐρίσκειτο πλησίον αὐτῶν ὅπως τὰς διαχωρίσῃ.

Καὶ αἱ δύο ἦσαν ὀπλισμέναι μὲ ἐγχειρίδια. Ἡ Ματί Μοῦρ κατήνεγκε κατὰ τῆς ἀντιζήλου αὐτῆς δέκα τραύματα, ταῦτα δὲ κατήνεγκε μετὰ τσαυτῆς λύσεως, ὥστε τὸ ἐγχειρίδιον ἐθυθίζετο ἐκάσποτε δύο ἢ τρεῖς δακτύλους ἐντὸς τῶν σαρκῶν τῆς Μέρυ Λόβε. Ἡ τελευταία ἐπροξένησεν εἰς τὴν Ματί Μοῦρ σοβαρὰς πληγὰς.

Τέλος ἡ Μέρυ Λόβε καταβληθεῖσα ἐκ τῶν πληγῶν ἐξηπλώθη καὶ ἐκυλίετο ἐντὸς λίμνης ἀίματος. Ἄλλ' οὕτε τὸ θέαμα τοῦτο οὔτε ἡ ἦττα τῆς ἀντιζήλου αὐτῆς κατήνασε τὴν ὀργὴν τῆς Ματί Μοῦρ. Ἰότε μὲ θηριώδη χαρὰν ὤρμησεν ἐκ νέου κατὰ τῆς ἀντιζήλου της, ἢ ὁποία ἦτο σχεδὸν πτώμα, καὶ ἀπέκοψε διὰ τοῦ μαχαίριου τὴν γλῶσσάν της.

Οἰνοπώλης πλουτήσης καὶ ἀποσυρθεὶς τῆς ἐργασίας του, ἔλεγε μιᾷ τῶν ἡμερῶν πρὸς τινὰ φίλον:

— Μοῦ κατηγοροῦσιν ὅτι ἔσχον τὴν δίψαν τοῦ χρυσοῦ, ἐνῶ ἐγὼ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἔσχον τὸ χρυσίον τῆς δίψης.

×

Μεταξὺ θεοῦ καὶ ἀνεψιοῦ.

— Καθὼς βλέπω, θεῖε, ἔχετε σκοπὸν νὰ μᾶς θάψῃτε ὅλους μας!

— Ὁ Θεὸς νὰ εἰσακούσῃ τὴν εὐχὴν σου, παιδάκι μου.

×

— Δὲν ἤξεύρω, ἀδελφέ, τί ἔπαθα! Σήμερον τὸ πρωτὶ ἐξύπνησα ἐντελῶς ζῶν!

— Καὶ εἰς τίνα κατάστασιν κατεκλίθης;

— Καθὼς πάντοτε.

— Ἐ! συνεθισμένα πράγματα.

×

Ὁ πατὴρ Παφνούτιος εἶναι ἱερεὺς μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδός του, μεταδίδων βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰ ἐκάσποτε πάσχοντα πνευματικὰ τέκνα του.

Ὅτε ἐσχάτως δύσμοιρος μήτηρ ἀπώλεσε τὸν μονογενῆ υἱὸν της, οὗτος μεταβάς παρ' αὐτῇ τῇ λέγει:

— Παρηγορήθητι, τέκνον, καὶ ὑπόκυψον εἰς τὴν θέλυσιν τοῦ Κυρίου. Ἀπώλεσας ἀληθῶς φίλτατον τέκνον, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀγαθότητί του θὰ σοὶ τὸ ἀνταποδώσῃ ἑκατονταπλασίως.

×

Ἐν τῷ κκουργοδικεῖῳ.

— Λοιπὸν κατηγοροῦμενε, ὁμολογεῖς ὅτι κατεσκευάζεις κίβδηλα νομίσματα;

— Ἐπρεπε, κύριε Πρόεδρε .. ἀφοῦ καὶ ὑπάρχουν τόσο ἐγώϊστα κατεργαροί, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν μανίαν νὰ περιμαζεύουν καὶ νὰ φυλάττουν τὰ καλά.

ΠΟΙΗΜΑ

Εἰς φίλον, αἰτιῶντά μοι στίχους.

Μὴ ζήτει στίχους, φίλε μου·
δὲν δύναμαι νὰ γράψω!
Ἐπηξεν ἡ καρδία μου
κ' εἰς λίθον μετεβλήθη.
Τὸ θεῖον πῦρ στά στήθη μου
ἀδυνατῶ ν' ἀνάψω,
ἀφοῦ ψυχρὸν στὸ σῶμά μου
τὸ γῆρας ἐπεχύθη.

Οἱ στίχοι θέλουν πάλλουςαν
στά στήθη μας καρδίαν.
Θέλουσιν αἷμα ζωηρὸν
ἐν ταῖς φλεβί νὰ σφύζη.
Χρωστῆρα θέλουν Ἀπελλοῦ.
Θέλουσι μελωδίαν
ἀγγέλων, ὅπως τὴν ψυχὴν
γλυκὰ ἀποκοιμίζη.

Ἄλλ' ἐπ' ἐμέ, φεῦ! παγερά
σινδόνῃ ἐξηπλώθη.
Καὶ λίθον ὄσφραϊνομαί
καὶ βλέπω κόσμον ἄλλον.
Ἐσβέσθησιν, φεῦ! ἐν ἔμοι
καὶ ὄνειροι καὶ πόθοι.
Κ' οὐδὲ ἔν ἄνθος ἔμεινεν
ἐν τῇ καρδίᾳ θάλλον.

Μὴ ζήτει στίχους, καὶ κρωγμῶν
κοράκων θὰ ἀκούσης.
Καὶ ἀηδῶν δὲν κελαδεῖ
εἰς πένθιμον ἰτέαν.
Οἱ φθόγγοι εἶνε ἀηδεῖς
λύρας παραφωνούσας.
Εἶνε γελοῖον τὰ γαπᾶν
λευκόθριξ κόρην νέαν.

Στίχους ποτὲ ἐποίησα
κ' ἤσθάνθην συγκινήσεις.
Κ' ἐπίστευσα, ὅτι Οὐγὼ
καὶ Ὅμηρος θὰ γείνω.

Ἄλλὰ αὐτὸ εἶν' ὄνειρον,
ἀρχαῖται ἀναμνήσεις,
τοῦ βίου ἐπεισόδιον
νεανικὸν ἐκεῖνο.

Ἐπίστευτα καὶ γῶ, ὡς σὺ,
ὅτι ἡ εὐτυχία
εἰς τὰ γαπᾶν συνίσταται
κ' εἰς τὸ ἀνταγαπᾶσθαι.
Καὶ παραδείτους ἐπλαττον
ἐν τῇ ἐμῇ μωρίᾳ.
Κ' οὐδέποτε ὡς συμβουλήν
ἐδέχθην τὸ «πλανᾶσθε».

Ναί! εὐτυχεῖ ὁ ἄνθρωπος·
ἀλλ' ὅταν ὡς παιδίον
διέρχεται τοὺς ἀνθηροὺς
τοῦ ἔαρος λειμῶνας,
κ' εἰς ἐν τὴν εὐτυχίαν του
περιορίζει ἴον,
καὶ τὴν πραγματικότητα
ζητεῖ εἰς τὰς εἰκόνας.

Ἄλλὰ ἡ νύξ παρέρχεται,
καὶ ἡ πραγματικότης
ὡς φάσμα ἀποτρόπαιον
ἐγείρεται ἐμπρὸς σου,
καὶ, ματαιότης! σοὶ φωνεῖ,
τὰ πάντα ματαιότης!
τὸ μνημα εἶναι ἀληθὲς
μόνος προορισμὸς σου.

Ὁ ἔρωσ εἶνε κίβδηλον
νόμισμα τῆς καρδίας.
Τῆς εὐτυχίας ἐμπαιγμὸς
ὁ πλούτος κ' εἰρωνία.
Ἡ δόξα τὸ ψιμύθιον
εἶνε ἀπελπισίας.
Κ' οἱ στίχοι ναυαγοῦ σανίς
ἐν πόντῳ τρικυμία.

*Τὸ ἐν Κύπρῳ φίλῳ
κ. Γεωργίῳ Γ. Πιερρίδῃ.*

Ἐν Ἀλεξανδροῖᾳ τῇ 1 Ὀκτ. 1886. Κ.